FIII PHENITE IN

PUBLISHED ON THE 1ST AND 15TH OF EACH MONTH

Vol. VII, No. 5

JAFFNA, JUNE 15, 1968

Rs. 6/- p.a. (including postage) — 20 c. per copy

PAGE A Browser's Diary S. H. P. Tamil Drama in Ceylon

in this issue

K. Chornalingam Book Reviews

4 What Next? C. P. Vairamuttu

The Varakudi System K. Arumainayagam

5

COMMENTARY

THE CHALLENGE TO THE M.P.C.S. UNIONS

The Asian Regional Seminar of the ICA held in Nuwara Eliya (1966) stressed the value of a powerful consumer cooperative movement in developing countries. Here in Ceylon, the consumer movement has reached a stage at which it must consolidate itself and get forward or lose its momentum. For, how long can consumers' cooperation subsist not on its own organisational strength, but on a system of state patronage, state subsidies and the distribution of scarce commodities?

At the national level, it is time that the Ceylon Cooperative Consumers' Union came into its own, to give balance and purpose to the structure of the country's consumer movement. At the regional level, the urgent need is an apex organisation to effect a powerful link up of at least the sixteen M.P.C.S. Unions. It may be that the registration of a District Union will take some time, but nothing should prevent a de facto apex organisation functioning from now. Certainly no narrowness of outlook on the part of any M.P.C.S. Union, no hidden vested interests of groups within any union, should be allowed to stand in the way of this development. Cooperators would do well to realize that sometimes a little temporary advantage may have to be yielded in the interests of the long term gain to the total cause. Short of unified action, how can individual unions stand up to all the forces ranged against them? How else can the leadership of the movement discharge the trust reposed in them by six lakhs of consumers in the District?

What we are urging for the present is that they should pool their intangible assets as well as nearpool, their tangible ones. They should jointly be in a position to negotiate with government, C.W.E., importers and manufacturers from a position of strength. The physical assets they possess between them in the shape of lorry fleets, godown facilities, distribution centres as well as capital resources should be utilized to maximum advantage. Will they join together to buy up the opportunity at their door-step?

The new wholesale union should not stop at shopkeeping, but courageously step into the field of production, providing the answer to the question of the right place of consumer interests in the economic structure. To quote J. A. Hough of the British Co-operative Union: "The consumers' cooperative organisation is superior to all other forms of organisation for the manufacture and distribution of consumer goods and for the provision of consumer services".

We envisage the projected wholesale organisation venturing further afield in due time. The accountability of the cooperative to the consumer should include consumer research and education, and the protection of the consumer against the wiles of advertising and packaging and deception in quality and measure. The pages of the Cooperator are always available to the cooperative movement to issue informative bulletins to the general body of cooperators.

A unified District-wide service, with prospects of promotion and transfers in graded posts for employees, will be yet another advantage secured in consolidating the consumer movement in the area.

The proposed wholesale, far from weakening the constituent unions and the retail societies, should -strengthen the consumer movement all along the line. It may indeed make the cooperatives institutions of the people in terms that make meaning to

It is not in the best interests of the Wholesale Unions in particular and the Consumer Movement in general for Unions in the North to individually go to Colombo with their lorries and hunt for their requirements of articles in the CWE and other local traders. It is the prime duty of the Movement with the assistance of the Government to run a Super Wholesale Union in the North to enable the MPCS Unions in the area to obtain articles at the same prices at which Unions are able to purchase from the CWE in Colombo. As a first step towards the achievement of this goal we request you to use your good offices to see that the Jaffna CWE Depot is handed over to the 16 MPCS Unions in the Jaffna District, states a memorandum submitted by the MPCS Unions in the Jaffna District to Mr. W. Pathirana, CCD, when he paid his first official visit to Jaffna recently.

Here's the full text of the memorandum:

Difficulties Experienced in the Purchase of Articles at the C.W.E. Colombo and Jaffna

M.P.C.S. Unions of the Jaffna District wish to place for your earnest consideration and early redress the various difficulties experienced by the Unions in obtaining their supplies at the C.W.E.

1. The Unions are not informed of the arrival and the availability of goods at the C.W.E. Head Quarters. As a result, the Unions are invariably not in a position to obtain their due quotas. Furthermore certain goods that are available in Colombo are not available in Jaffna or only inadequate quantities are sent to the Jaffna C.W.E. depot. Consequently the Unions attached to the Jaffna depot fail to purchase these articles for months together.

As per particulars supplied by the various Unions regarding the Purchase for the period 1-1-68-30-4-68

(a) Articles when available in Colombo could not be purchased at the Jaffna depot.

- (1) Green-Gram
- (2) Bombay Onions (3) Fennel Seed
- (4) Sarkarai
- (5) Milk Foods

(b) Goods not available in the C.W.E. Colombo and Jaffna

- (1) Oorid whole and split and Dhal
- (2) Bengal-Gram
- (4) Torch light Batteries
- Radio Batteries
- (6) Marmite (7) Slate

While most of these articles were available in the private sector.

2. Textiles

Regarding the system of distribution of textiles at the Lanka Salu Sala, it is reported that in the matter of choice of textiles, the private traders are at an advantage over the Unions for reasons best known to all. In view of this the consensus of opinion demands the reservation of a separate distribution centre exclusively for Cooperative institutions where all varieties of textiles are made available for Cooperatives. We wish to point out this system was prevalent

when the C.W.E. handled the distribution of Textiles for the whole Island.

3. In addition to the above difficulties very often Unions that purchase their goods at the C.W.E. Colombo are confronted with the following handicaps.

- (i) Correspondence and Bills written only in Sinhala cause hardships.
- (ii) Representatives from the North experience much inconvenience in the transaction of business at the Issue Stores as the Officers in this section do not understand Tamil.
- (iii) Price Boards and Notices are displayed only in Sinhala, as such the Purchasing Officers are not in a position to understand their contents.

4- The Marginal profits allowed to Unions for goods purchased at the Jaffna Depot are inadequate. As a result the Unions are often obliged to distribute goods to the member societies incurring

5. We come to understand that arrangements are being made for the distribution of Sugar to the M.P.C.S. Unions through the D.F.C. Jaffna, as in the case of Rice and Flour. We are of opinion that this procedure if implemented will deprive the M.P.C.S. Unions of the marginal profit derived from the trade, which serve to cover up the losses sustained by the Unions in the distribution of Ration goods and essential commodities.

To alleviate the hardships and disadvantages to which the M.P.C.S. Unions are subjected to at present, we would suggest that steps be taken to enable these Wholesale Unions to procure both from the C.W.E., the private trade and all local producers and manufacturers, the requirements of consumers on a prorata population basis. The only source through which Cooperative Unions are fed is the C.W.E., while the private importer refuses to look after the needs of the Cooperative Unions and feeds the private trader only. What is more distressing is, that a large number of private traders obtain their requirements from the private importer as well as the C.W.F.

It is not in the best interests of the Wholesale Unions in particular, and the consumer movement in general for Unions in the North to individually go to Colombo with their lorries and hunt for their requirements of articles in the C.W.E. and other local traders. It is the prime duty of the movement with the assistance of the Government to run a Super Wholesale Union in the North, to enable the M.P.C.S. Unions in the area to obtain articles at the same prices at which Unions are able to purchase from the C.W.E. in Colombo. As a first step towards the achievement of this goal we request you to use your good offices to see that the Jaffna C.W.E. depot is handed over to the sixteen M.P.C.S. Unions in the Jaffna District. We are confident that if we are permitted to implement this Scheme we will be in a position to distribute all available articles to the Unions at a lesser cost than what is now being charged by the Jaffna C.W.E.

Yours in Cooperative Service, M.P.C.S. Unions in the Jaffna District.

8th June 1968

Coop Donations

Cooperative institutions in the North have already donated over Rs. 2,000/ Mirusuvil Youth Scheme for Girls-the first of its kind in Ceylon.

The donors are: Jaffna Co-operative Provincial Bank Ltd. (Rs. 1,000/-), Jaffna District Coop. Harbour Services Union (Rs. 500/-), Vali West MP CS Union (Rs. 250/-), Then-maradchy East MPCS Union (Rs. 250/-) and Puloly MPCS Union (Rs. 250/-).

The money will be used to buy sewing machines for the Sewing Centre that has been set up at the Scheme. More donations are expected to flow in from cooperative institutions. The donations are channelled through the Northern Division Cooperative Federation.

BROWSER'S DIARY

Scholar, No Pedant

My acquaintance with Professor Kanapathipillai, though spread over a quarter of a century, had not been close till both of us became members of the Advisory Council of the Official Languages Department. Our main responsibility was to revise Tamil glossaries prepared by departmental officials. Our task was by no means a sinecure. We had to satisfy ourselves that the Tamil phrase or word presented precisely the content of the English original, was intelligible to the average citizen and did not give offence to purists and pundits. These objectives are easier to formulate than to carry out. The scope of governmental commitment and involvement has increased probably a thousand-fold since the days of the Chera, Chola, Pandya royalties. Therefore lexicons while indispensable, were not enough for our needs. Then there was the conflict between popular intelligibility and the demands of scholastic tradition. The anti-Brahmin and anti-Sanskrit movement of South India has had its effect on Ceylon also. There are Tamil writers and speakers who shun words of Sanskrit extraction like the plague. The Tamil word for market in current use is Chanthai (#j தை). But it is a Sanskrit derivative and at Vaddukoddai someone to whom such borrowings are anathema has put up a nameboard with the word Angadi (அங்காடி) instead of Chanthai. To me at least this seems an extreme case of Tamil purism. But on the other hand, can a language go on borrowing from every other language indiscriminately, without forfeiting all claims to individuality? Does a word become a Tamil word by being written in the Tamil script alone? Where is the line to be drawn? Who is to draw the line? When one deals with a dead language, this problem does not arise, for the grammar is just as 'dead' as the language. For a living and growing language, grammar itself must and does change. Then there are regional peculiarities of idiom, vocabulary and articulation.

Our labours in the Advisory Council involved consideration of all these and some more factors. The members themselves were of various schools of thought. To some grammar was a divine revelation, immutable and endowed with eternal validity. To others it was merely a description of what was at a given time accepted practice in speech and writing. Fortunately we divided ourselves into groups, each dealing with renderings of English words.

longed to the same group along with some two or three others. This University Professor who had obtained his Ph.D. in philology was no pedant and not in the least conscious of any claim to eminence by reason of his learning or position. A friendly man, homely in his ways. neither demanding nor expecting homage, learned in Tamil literature and Dravidian linguistics, he had a special interest in, and affection for the folk idiom of Jaffna. His prose writings, his verse, his plays, even his learned compositions are larded with words and phrases picked up from the everyday speech of Jaffna. My favourite among his verse compositions is Kaathaliaatupadai (காதலி ஆற்றுப்படை) ostensibly addressed to a love-lorn maiden and telling her how she may reach the hero of her heart. In reality it is a recital of Jaffna's way of life and rural practices as they were about half a century ago. Aatupadai is a stylised verse form where the author who has received generous gifts from a patron directs another seeker of similar patronage to the original giver of bounty. The occasion is used to sing the patron's praises. In Kanapathipillai's poem, Point Pedro, the author's home town and the scholars who were its chief glory at the time, Neervely—then as now noted for its plantain groves, Nallur and its Murugan shrine, and many another landscape are lovingly describ-

separate lists of words.

Kanapathipillai and I be-

poetic ends: அவ்வழி தன்னே அரிவைநீ நினே யேல் ; காடு தோறுத் தேடுபு சென்று காஅய்ந்த விறகு தேஎர்ந் தெடுத்து

ed. Children's games and bul-

lock cart racing are portrayed

in realistic detail. The fol-

lowing lines describing the

routine of poor women who

gather firewood in the jungle

and carry it to market for sale

illustrate his gift of using

everyday speech to achieve

வெட்டிய கட்டுத் தஃமே வேற்றி நீண்ட வழியைத் தாண்டிக்

காலாள் வருபெருங் கூட்ட நகையிளம் பெண்டிர்

கந்தை யுடையினர் குறுக்குக் கட்டினர் சிந்திடு வேர்வையர் அசைந்த நடையினர் வறுமையிற் செம்மை

அமைந்த வாழ்வினர்..... In picking Tamil equivalents for English words, too, he was eager to recognise words or expressions which had gained popular currency. While he would often demur at efforts to use Sanskritic derivatives, he would eagerly welcome folk

The Follow-Up Seminar on ICA Fellowship Programme

The Follow-Up Seminar on the ICA Fellowship Programme was held in Penang (Malaysia) from 25th March to 3rd April 1968 in collaboration with the Cooperative Union of Malaysia and the Penang Cooperative Union. There were 13 participants from 8 countries, namely, Ceylon, India, Iran, Japan, Nepal, Pakistan, Republic of Korea and Thailand.

The Seminar was inaugurated by W. A. B. Tan Sri Wong Pow Nee, Hon'ble Chief Minister of Penang, Mr. N. A. Kularajah, Chairman of the Cooperative Malaysia and the Member of the ICA Advisory Council presided over the function. Mr. Dharm Vir, Deputy Director, ICA Education Centre was the Course Leader of the Seminar.

The ICA under its Fellowship Programme invited 3 selected cooperators at a time from South-East Asian countries to participate in the programme. They are provided with facilities to conduct studies in a selected field of cooperation. 16 Fellows have participated in this programme since inception in 1962. Out of them 7 were Government servants, 8 were employees of cooperative organisations and one was a non-official cooperator. The subject for study under each programme was decided in advance in consultation with the ICA Advisory Council. So far the following

subjects have been covered: 1. Cooperative Member Education;

2. Agricultural Supervision Credit;

3. Agricultural Production and Cooperation;

4. Cooperative Marketing (including international cooperative trade);

5. Cooperative Housing. The main purpose of organising the above Seminar in Penang was:

i. to evaluate the overall functioning of the Fellowship Programme and assess its effectiveness in the field;

ii. to discuss ways and means of improving the programme and its Fellowship;

iii. to allow exchange of ideas and experience among the former ICA Fellows.

It was revealed in the discussion at the Seminar that out of the 16 Fellows trained under the programme, 14 remained in cooperative service. As the Fellows on Member Education programme came from the organisations engaged in education work, they seem to have been benefited most from the programme. The programme for them was given practical bias and they were asked to prepare some pilot projects in the field of member education. The projects have been submitted to the sponsoring organisations and the

He seemed to have a special animosity to the Grantha letters which had found their way into Tamil. In the transliteration of English words he would invariably pick up those forms which had gained currency among those who had no knowledge of English. He would choose as instead of வஸ் (Bus) and இஞ்சிப்பத்தர் rather than இன்ஸ்பெக்டர் (Inspector) and ஆசுப்பத்திரி instead of ஆஸ்பத்திரி (Hos-

S. H. P.

Fellows have been pursuing the implementation of their projects through these organisations and with the help of the ICA Regional Office and

Education Centre. The question of method of assessing the effectiveness of the Fellowship Programme and question of selection of the Fellows was discussed in detail. The need for the ICA to maintain regular contacts with the former Fellows, their senior officers and sponsoring organisations was stressed.

The participants at the Seminar were of the opinion that the Education Centre should broaden the purpose of the Fellowship programme and provide necessary guidance and facilities for the implementation of the assignments prepared by the Fellows and recommended by the sponsoring organisations .It was pointed out at the Seminar that the objectives of the Fellowship programme include not only following of the implementation of the projects worked out by the Fellows, but also the development of the personality of Fellows so that they can play a more effective role in cooperative development.

To have a periodic evaluation of the former ICA Fellows in their own countries the visiting ICA officers should take every opportunity to meet them and discuss their work.

Keys Handed Over

On June 4 in a short ceremony at Katunayake Airport, the keys for the new Katunayake Airport Terminus Building were handed over from Canada, represented by her High Commissioner in Ceylon, Mr. John Timmerman, to Ceylon represented by the Minister of Communications, the Hon. E. L. B. Hurulle, M.P.

The Katunayake Airport Project is the largest single item to date in the Canadian Aid Programme. At completion, costs will total over \$8,-000,000-00 (Rs. 43,400,000 00 approximately). This amount represents costs for both phases of the airport project. The construction of the 11,050 foot runway which is capable of handling even the largest jet airplanes was completed and

Insurance Scheme-An Absolute Necessity

It was absolutely essential to formulate an Insurance Scheme for workers. Without such a scheme, the Union was unable to help workers who met with accidents while on

So said Mr. J. F. Sigmaringam, President Jaffna District Coop. Harbour Services Union, in the course of his presidential address at the Union's Annual General Meeting.

Mr. Sigmaringam went on to say that the Union had made a profit of nearly Rs. 22,000/-. Outlining plans for modernising the techniques of handling cargo, he said they proposed to buy a mechanised boat fitted with a searchlight for patrolling purposes, an instrument to measure the velocity of the wind, a telescope and a transmitter set. He appealed to the Government to divert more ships to the Northern ports.

Mr. K. S. Ponnuthurai SAC (NR), said that the Coop. Dept. would back to the hilt the Union's appeal for more ships to be sent to the North. He pointed out that the success of the Union and its affiliated societies was due to frequent seminars and training classes being held. He suggested that more seminars be held where representatives of Government departments too could be invited for discussions. He stressed the need for an Insurance Scheme, a Savings Scheme and a Wages Equalisation Fund to help workers in times of emerg-

Mr. V. Canagasabai ACCD Jaffna East, said they should not rest on their laurels but forge ahead. He suggested that they put up their own

building.
Mr. P. Cumaraswamy AC CD Jaffna West suggested that the Pannai lagoon be deep-

officially handed over to Ceylon on September 30, 1965. Of the total amount, over 80% has been in the form of grants or gifts, the remaining one and one half million dollars has been loaned to Ceylon to be paid back in the years to come as she gains the advantage of the airport facilities.

-Press Release

Mr. R. Rajaratnam, President NDCF, delivering the inaugural address at the Refresher Course for Managers and Administrative Secretaries held at the Jaffna Cooperative Training School recently. The others in the picture are (left-right): Mr. R. B. Rajaguru, Principal, School of Cooperation, Polgolla. Mr. R. C. S. Cooke, Vice-President NDCF, and Mr. K. Paramothayan, Principal, Jaffna Cooperative Training School.

JAFFNA M.P.C.S. UNION LTD.

Largest Wholesale Cooperative Establishment in the North, . Authorised distributors for

CEYLON STATE HARDWARE CORPORATION

also dealers in Textiles, Cement, Milk-foods, Groceries, Oilmanstores & Ceramics and all goods distributed by the

COOPERATIVE WHOLESALE ESTABLISHMENT

Address:

74/3, Hospital Road, Jaffna.

Retail Shop at:

15/1, Power House Road, Jaffna.

Coops? Letter

(Continued from our last issue)

In the USSR this system has worked out very much as planned, but in other countries of Eastern Europe it has been substantially modified. In Poland and Yugoslavia the system of collective farming never really developed and has now been virtually dropped. In Hungary it is still far from satisfactory. As a result, there are probably as many small farms as there ever were, and all of them have the same need for cooperative help with sup-ply, marketing and other services. This has been met principally by expanding the village consumers' societies, and still more their different unions, into multipurpose societies, providing both consumer and agricultural goods, marketing agricultural produce and pro-viding agricultural services. Alongside these multipurpose societies there has, however, been a revival of the specialized cooperative, especially those engaged in processing milk, fruit and other produce, but also including specialized credit societies which, after a period of eclipse, are once more in active operation in several Eastern European coun-

All this shows that there is no clear trend either toward or away from the multipurpose society, nor is the establishment necessarily the result either of ideology or of econo-mic necessity. Many factors are at work, and the multipurpose society may itself be very different in character in different countries. Accepting

sons in which all departments of a multipurpose cooperative would be making full demands on transport, floor space, staff and working capital.

It is often said that members prefer to do all their business in one place, especially if they have to come in from outlying farms and do not want to waste time. This difficulty, and to some extent the problem of economizing capital, could, however, be met by grouping all cooperative premises together, even if the societies remain separate.

It is also said that it is difficult to find sufficient candidates for election to more than one committee, or board of directors. This, of course, depends partly on the willingness of people to sit on more than one committee, the meetings of which can often be arranged to follow one another on the same day.

The thought, not always put openly into words, that one society and one only in each village, will introduce a measure of economic discipline, and prove a convenient channel for the transmission of the government's agricultural policy, whether it be higher production or changes in land ownership, is no doubt present in many minds. But this is not really a cooperative argument; it is a political argument to formulate a policy.

Disadvantages of Multipurpose Cooperatives

The principal disadvantages of the multipurpose society should also be stated. Some

R. C. S. COOKE Retd. S. A. C.

that this is the position, it may still be worthwhile to draw up a list of the principal advantages and disadvantages of this form of cooperation, and see what arguments they provide for trying to speed up or hold back this kind of development.

Advantages of Multipurpose Cooperatives

The argument most usually advanced in favour of the multipurpose society is that it produces a great volume of business and consequently the trading margin is large enough to allow for the employment of a competent manager. This arrangement can, in fact, be somewhat enlarged. Not only should the volume of trade be greater, but it may well be spread over a long period each year, so that there is no season comes round. This makes for a better attitude and more readiness to work on the part of the staff, and keeps the cooperative as an active institution more continuously before the eyes of its members.

It may be urged that the multipurpose society can use capital more economically than the single-purpose orga-nization. Vehicles and buildings may, for instance, be used for different purposes at different times of the year, or the lorry which takes members' produce to the railway station may bring back stock-in-trade for the cooperative store. There are, however, a number of practical limitations on this idea. In particular, there are

only too likely to be peak sea-

of the mdeal with the same considerations as the favourable argument, but looked at from a different point of view. For example, it is undoubtedly true that a cooperative with a large, continuous business can afford to pay for a better manager than can a small one with a seasonal business. But a large complex, multipurpose business will need a very much better manager than a small, simple one. Managerial talent and managerial training is scarce in all countries, especially in those which are only now in course of development. Able managers cannot be found in remote country places. They are available in large towns where changes of promotion are greater.

In a multipurpose society it frequently happens that one activity is successful and makes a substantial profit; another is safe, but works on a very narrow margin; while yet another loses money. In these circumstances it is tempting for manager or committee, or both, to cover the losses in one department with profits from another. If this goes on too long, the whole society may easily be brought to the point of collapse. Even if this is avoided, it may be very hard on, say, the producers of grain. who live at a distance, to get no bonus on their business because all the profits on it are used to cover the losses on consumers' store which is mainly used by people living in the village. The realization that this is going on weakens members' loyalty. It can be even more devastating if members' deposits are used in illjudged capital investments.

Safeguards

There are, of course, safeguards against such failures of judgment, which all well-run multipurpose cooperatives adopt of their own accord. One is to exclude all banking business from multipurpose societies and to retain the village thrift and loan bank as an absolutely separate institution. Another is to see that all activities carried on are of equal interest to all members. An activity which only interests a few-a chick hatchery in a district where very few people keep poultry for commercial purposes-should be run as a separate undertaking by those who really hope to benefit. Most important of all, however, is to see that the accounts of all departments are kept absolutely separate, so that it is perfectly clear, not only to the manager, but also to the committee, and through them, to the ordinary members, whether or not each department is paying its way. If it continues to lose two or three years in succession, it must be either completely reorganised or ruthlessly wound up.

There is no question that this kind of separate accountancy is essential if the multipurpose society is not to be-come a multi-muddle. But it is not easy to apply. It involves, in fact, a good deal of the special discipline of cost accountancy in which the ordinary bookkeeper has not been trained. It is not difficult, of course, to set off the price paid for members' produce against the price received when it is sold. It is much more difficult to assess the cost of taking it to the railway in a lorry belonging to the society, which is also used to carry salt and packing material for the creamery, and fertilizers for the members. How much, not only of the petrol used, but of the driver's time, the mechanic's time spent on overhauls, the cost of licences and insurance, should be borne by the marketing account? This sort of problem occurs again and again, becomes most difficult when it comes to allocation of the salaries of the clerks, the messengers, the general manager himself, the use of the central office or the insurance on the warehouse. It can be done, but it is much more skilled and costly work than the bookkeeping of a singlepurpose society.

A warning should perhaps also be given about the multipurpose society which is given monopoly rights to conduct all the trade of a village. Such a cooperative inevitably carries on business for non-members as well as members, and many of those it serves have little interest in the cooperative idea. This is not only a departure from cooperative principles, but it gravely weakens the working efficiency of the society.

Conclusions

The purpose of this article is not to reach a conclusion as to whether the multipurpose is better or worse than the single-purpose cooperative but to find out which one is suitable for a village in a developing country. In studying cooperation one should never think

Autonomy in India and Ceylon from Roman Times

Sir,—In view of the interest created in the country on the subject of District Councils, I think the following observations made by the historian Nilakanta Sastri in his work on the "Colas" will be read with interest. This also gives some indication of the standard and methods of government prevailing in olden

"The encomiums bestowed on ancient village republics of India by the observant British administrators of the early 19th century, though we may not accept them as literally true, are clear proof that, until then, the village continued to be the real centre of social

in terms of ideal structures existing in a vacuum or against some conventional background. In fact, the cooperatives of every country, sometimes of every region in a country, are subtly different. They have been modified by the climate and geography of the country, the kind of people who form the membership, their [degree of general and technical education, their so-cial traditions, even their religion; whether they live in villages or scattered, and how leadership develops among them, what crops they grow and where they sell them; the level of commercial, industrial and financial organization in the country, and similar other factors. All that it is possible to say is that, in certain conditions, certain kinds of cooperatives have worked successfully and have shown the power to grow and develop new enterprises and new forms, which is the mark of any vital and creative organization.

It is logical to argue that such forms will flourish equally in other countries with similar problems and conditions. But it is very rare to find conditions which are absolutely identical, and it may be that some seemingly unimportant variant in natural conditions or social attitudes will mean that a new cooperative form has to be devised. Certain principles-freedom, equality, self-government, the elimination of the profit motive, the emphasis on education-have shown themselves basic to the cooperative form of economy, and there should be no tampering with any of them. But the detailed forms and structures in which they are died must vary from country to country. The cooperative system has shown itself amazingly flexible. Those with a problem to solve can usually find a model somewhere from which they can at least begin to copy. It will not be long before they find themselves improvising, inventing, and in the end, if they have the right kind of practical imagination, producing something which is recognizably nothing but cooperative, and yet is closely adapted to the conditions of a particular country and a particular way of life. The important thing is to recognize that cooperation has this power to create new forms, and that if it has not the freedom to follow its natural course, most of in the institutions between its value will be lost.

life and the principal nursery of social virtues. And from the hundreds of Cola inscriptions that have come down to us, we see that under the Colas the villages of Southern India were full of vigour and strength ...

The beginnings of the system of village government that we see in full swing under the Colas must be sought in an earlier age. The Pandya and Pallava inscriptions of the 8th and 9th centuries, show a system, very similar, but not quite so developed in opera-tion throughout the Tamil country.

Government by means of primary asemblies comprising the adult males of each village was the central feature of rural organisation .. They were subject to general supervision, in particular a periodical audit of their financial transactions, by the officials of the King's government. Otherwise, they were left to themselves where important business was transacted by these assemblies, such as a change in their constitutional procedure or an alteration of land rights affecting the revenues of government, their meetings were attended by officers of the King's Government... That the villages were little republics which had a large measure of autonomy in the management of their own affairs is seen from the powers of taxation for local purposes and of granting exemptions from such taxes and dues enjoyed by their assemblies and from the separate staff, comprising doubtless only a few officials employed and controlled by them. Of their power of taxation for local purposes, an idea may be formed from the instances in which assemblies grant remissions and assignments of dues without any reference to the King's Government and in the exercise of their own power between an able bureaucracy and the active local assemblies which in various ways fostered a live sense of citizenship, there was attained a high standard of administrative efficiency and purity, perhaps the highest ever attained by the Hindu state A remarkable parallel on

the position of townships in the Cola empire is furnished by that of the cities of Gaul in the Roman Empire as can be seen from the description of the latter by Fustel de Coulamgos, "Each city possessed its public property comprising buildings, land, capital fund, contributions. receive donations and requests. It directly administered all this property. It regulated land rights and lent out its money on interest. It got contributions for itself such as octrois. market dues, tolls on bridges and roadsthe imperial government had no agent always present in the city It possessed its directing Senate, its corps of magistrates, its jurisdiction, its police, its treasury, its goods movable and immovable, its public fund, its schools, its clergy, and its high priests. None of all these came to it from outside. Magistrates, professors, priests, everyone was found within."

The reference to the parallel (Continued on page 6)

TAMIL DRAMA IN CEYLON

Art in all its forms has developed in each country according to the genius of the people of that country. In some countries where people were warlike art too grew up in that strain. In some other countries art has grown up giving expression to the beauty of the female or depicting love. But in our land-I mean not only Ceylon but also South Indiathe people are religious-minded. All our arts (Literature, Poetry, Music, Dancing, Drama, Sculpture, Painting etc.) were based on religious subjects and offered up as devotion to the Deities. Accordingly our Dramas (Koothus) too were based on religious subjects. Through Drama people were imparted with a knowledge of religious subjects which would otherwise be not possible for common persons to understand and assimilate. Later select episodes from the epics as well as history dealing with the lives of noble and ideal individuals were dramatised and performed in public. The performances made a great impact on the common people. They easily grasped the noble morals portrayed in the plays and in turn led noble and orderly lives themselvesat least tried to do so. This was the purpose in performing Drama. In time Drama grew up as an Art and provided entertainment to people as well. Such entertainments were pure and free from unholy antics as we usually see in local plays today.

The arena for Vilasams is circular often raised about two feet high. The Annavy, Musicians etc. stand in the middle of the circle. The actors dance round the arena, some times all together while the spectators sit all round the stage.

Natural Powers Lost

The lighting in these performances is provided by burning half cocoanuts filled with cloth and cocoanut oil placed on plantain stumps erected at intervals round the stage. Some times a person may be carrying a Kai Theevaddy (hand torches as we (see in temples) in front of the principal dancer. Electric lighting or gas lamps were not even heard of in those days. Even Kerosene lamps were very rare. In such meagre lighting thousands of people were able to see the movements of the actors. The mike and the loud speakers were not even known in those days and people were able to hear the songs and dialogues very well. Due to our modern living using strong lights in our homes, we have lost much of the natural powers of seeing and hearing. It should not be presumed that these performances were done at random as I have already said Nadagams and Vilasams were based on strict but different techniques. The Annavy (Director) would be a person with many years of experience in the technique he follows. He would also himself |be a proficient dancer and singer, as in

by KALAIARASU K. CHORNALINGAM

Dance Dramas

Although Ilankovan's Silapathikaram gives us all aspects in detail regarding dramatic performances yet our knowledge goes back to a century or two. For many years Drama was performed as Naatu Koothus (Dance Dramas) in Ceylon and India. There are several types of Naatu Koothus in Ceylon each with its own technique. The most popular among them are "Nadagams" & "Vilasams". There were "Arichandra Nadagams" and "Arichandra Vilasams", "Poothathamby Nadagams" and "Poothathamby Vilasam" etc. My opinion is that the Nadagam type is indigenous to our country and the Vilasam type was brought down from the north that is Andra Pradesam. In Batticaloa what they call Vadamody (Northern mode) is akin to the Vilasam of Jaffna. Besides Vilasams are mostly based on episodes relating to battles from Mahabaratham etc. The sober-minded Tamils would not have developed the Dramatic Art in that strain. These two types of Drama were based on different techniques. Their songs, dances, costumes and even the arenas were different.

The Nadagam arena is a square one. The Annavy, the Musicians and the side singers sat behind on one side leaving the other three sides open for the audience. The songs were in pure Carnatic airs and the dancing in Bharatha Natiya style—only a bit crude. The costumes are so designed to suit this type of dancing. In Nadagams the actors dance individually.

those days one without sufficient knowledge and experience in stage craft would not dare to call himself a Director (Annavy). The Annavy's word is the last say in everything in the production. The initial training of the actors is done in camera, that is a space entirely enclosed by cadjans. When the play has gained a fair shape the rehearsals are conducted in the open and the people in the neighbourhood are allowed to witness them. Then the partly dressed (Quin உடுப்பு) day would come about a week before the final day. The performance day would be a great day for that village and the villages surrounding it. There were no caste disturbances in those days. All the castes were like component parts of one family and voluntarily helped the performances, each caste people doing the jobs pertaining to that caste. Very often the actors get themselves made up and dressed in their own homes and come to the arena in procession headed by music, crackers and fireworks. Some would even come on horseback. One thing to be noted is that these performances started at 7 p.m. and went on uninterrupted till 7 a.m. the next day. Sometimes the actors go round from house to house dancing till late in the evening of the next day, all the time with their make up and dresses. The then actors were sturdy and had an abundance of energy. Above all they were anxious to give of their best.

Just as we have now to learn our arts from our mother country (South India) the Koothoos were also learned through the Indian troupes that came to Jaffna year after year during S.W. monsoon time and performed at various centres. I would like to mention herein that there were no passports necessary in those days and the travelling fare between India and Jaffna was only 25 cts. With such facilities the coming of actors, dancers, musicians, acrobats, jugglers etc. was very common. One could only imagine what pleasant lives we led in those days with the entertainments provided by the above artistes. We never had occasion to feel that we were a second class or third class or unwanted people in the very country of our ancestors. The charge by the Indian troupes for a performance was Rs. 5/-

and a goat for their meals. But a prominent actor would, in the middle of a performance, under some pretext go into the audience and collect money. Some people would take off their shawls and present them to the actor. One such opportunity to collect money would be when Harichandra refuses to cremate the body of Devadasan unless the quarter anna and the half a yard of cloth is given.

Immense Benefit

The impact of the Indian actors on their local counterparts had been of immense benefit to the latter. They learned new ideas year by year and in time became very proficient in this art. There have been many villages in Jaffna noted

for these Naatu Koothoos. The famous ones in my memory are Nelliady, Inuvil, Manipay, Anaikoddai, Vaddukoddai, Alaveddy etc. In each of these villages there have been famous Annavies and actors. As a small boy I have seen portions of several plays by different troupes who occasionally came home and performed before my father, principally during Theebavaly, Thaipon-gal and New Year. I can even now remember snatches of some songs sung by them. They were not of the drone type as sung in Batticaloa plays, but were composed in real Carnatic Airs and sung with proper emotions and ex-

The first Dramatic perform-(Continued on page 7)

Book Reviews

HANDS OFF THE UNIVERSITIES!

MINERVA, A Review of Science Learning and Policy Vol. VI, No. 2, Winter, 1968. (Ilford House, Oxford Street, London W.I. Reduced subs. for Asia: 16s.)

Student unrest which has currently hit even the older universities of Europe is but a symptom that all is not well with the university world, if not with society itself. But then, much of the health of a society depends on the health of its intellectual community, not only in the ability of that community to maintain learning at the highest possible pitch, but its will to keep the halls of learning out of the hands of designing outsiders. May be there is no harm in individual university men being identified with particular political ideologies or religious faiths, but it would be a betrayal of their great calling if they used the university as a forum to enslave men's minds. In fact, it is their es pecial obligation to raise it into an instrument for dialectic over ideas.

Minerva, published under the general sponsorship of the International Association for Cultural Freedom, is pre-eminent among journals that seek to contribute to the health of the world intellectual community. The learned quarterly is striving "to contribute to the protection of the creative powers of science, scholarship and higher education by describing and defining the conditions of their vitality, and by analysing the conditions under which they must find their way in contemporary society".

The current number carries the foundation day oration at Birkbeck College by Eric Ashby, Vice-Chancellor of Cambridge, in which he critically examines a broadcast by David Thomson published in the Listener entitled: "Hands off the Universities!" The hands which Thomson has in mind are dirty and they leave clear fingerprints; they belong to the Department of Education and Science and to the University Grants Committee. Ashby shows that the prime initiative for proposals put to

parliament lies in the U.G.C., not in the D.E.S., and the decisions made by the U.G.C. are decisions made by academics. He concedes that there must be government influence on overall social policy (such as the proportion of the age group to receive higher education). Apart from this, the "best safeguard for the future would be a consolidation of hands on the universities, provided they are predominantly the hands of dons". There is no security in the fragmented autonomy of 44 independent universities in Britain; what is needed is a collective autonomy of interdependent corporations with a common front.

There is a study of the situation of the Universities in Greece and a comprehensive account of the Universities in Turkey. Research workers of King's College, Cambridge, break new ground by presenting educational statistics referring to school ages through a coordinated demographic accounting system. The number also carries an article on the medium of Higher Education in India by P. B. Gajendragadkar, Vice-Chancellor of Bombay and former Chief Justice of India, which should be of value to us in Ceylon.

As in previous issues, there is a well-documented record, country by country, of the problems resulting from the intrusion of politics into the world of science and learning. The Chronicle in the present number includes the language agitation in Indian universities, the political skirmishes at the Free University of West Berlin, and the Vietnamese War on the American Campus!

K. NESIAH.

Sir Fred Clarke, Master Teacher, 1880-1952. By F. W. Mitchell. 1967

Professor Mitchell has written an illuminating, and interesting biography of the late Sir Fred Clarke a great teacher of the first half of the 20th century. Sir Fred, is a household word for students of African, and Asian nations, who have spent even a few months at the University of London, Institute of Education.

Clarke, the challenging social philosoper, was a 'Master Teacher' powerful and magnetic. He was extremly influential in bringing to the fore of education, both comparative studies in education and educational sociology.

He was one of the first, who enunciated the theories of the cultural determination of personality to a social moulding theory of education. He showed scant appreciation of individual psychology.

W. E. Hocking, for whom, 'Education must communicate the type and provide for growth beyond the type,' advocates the re-making of human nature. Sir Fred, for whom Hocking was a great educationist, interprets Hockings' idea, as personality development in terms of cultural determinants. Sir Fred expounds this theory of social moulding, in his, 'Freedom in the Educative Society'.

For students of education, this book gives a summary of the main areas of Clarke's experimental work and a lucid introduction to his ideas.

He formed, evolved a form of popular education which has social and educational significance. His post-war concern for Adult education, and his association with Abert Inansbridge, the great British Adult educator, is too well known; Mitchell does not mention this fact. In a way, Clarke's educational thought, will not be well served, as the adult education programme, with everything attendant on it, was part of Clarke's thought. As Chairman of the Central Council for Education in 1947, he greatly influenced the chapter titled the 'Young Worker' in the report School and Life. This is one of the most contemporary chapters in the report.

In writing a Foreword to 'The Educational thought and Influence of Matthew Arnold,' Sir Fred would say that, 'the educational story of England needs to be brought into closer relation with the accelerating pace of social and economic change which became so marked after the turn of the century ... it needs to be told in the light of an analysis of that ferment of conflicting

(Continued on page 7)

Jaffna's Ground Water Problems: What Next?

After nearly three long years of painstaking labours through my series of articles on the above subject matter, I think I can now look back with some satisfaction that not all my labours have been in vain. In the first place I think I have been successful in con-vincing all concerned that there are absolutely no grounds whatsoever to entertain the false alarm already raised, that our Peninsula would soon turn into a desert tract within the next two decades. There were also some grave fears expressed by some of our own men that the Peninsula's annually recurring ground water balance was hardly sufficient for the year's needs of the populace etc. Even here, following the facts and figures quoted by me in my two earlier memos, all the pessimistic fears held by the J.P.H.S.C. now seems to have been almost dispelled to everybody's satisfaction. From some of the invaluable data so far gathered by the technical team of the J.P.H.S.C., it is now quite evident that nature has already blessed our peninsula, inspite of its location climatically in the dry zone regions of Ceylon, with a fairly large and voluminous underground storage of fresh waters, which no other zonal region can even dream of. Does this necessarily mean that we can now remain complacent about the whole matter and continue using our precious ground waters with gay abandon? Oh no, far from

the years roll by. In fact the question has now been posed before the J.P.H.S.C. as to whether an uninterrupted supply of fresh waters would be available throughout the year at Atchuvely, for the proposed Industrial Estate on the Ekala model to be established there shortly. Personally I have not the slightest doubts that not only there are enough ground waters for this proposed Industrial Estate at Atchuvely, but at the same time this need not rouse any undue pessimistic fears whatsoever that the huge water supplies consumed by all the industries springing up at this site would create any alarming shortages in our underground aquifer strata in the near future. I say near future, because from the data already gathered by the technical team of the J.P.H.S.C. itself, it is established that during the long drawn out dry months of the year intervening two consecutive rain-bearing N.E. Monsoons in our Peninsula, the average drop in our ground water table arising from the annual out-take of the waters for all the domestic and agricultural purposes etc. is about 3 ft. Under the existing circumstances this 3 feet drop is more than made up by the annual recharge of the sinking rainwaters underground. Now then with all the contemplated industrial concerns in full working order at Atchuvely, it would be a safe estimate to say that there could never be more than an additional drop in the water table if only about

by C. P. VAIRAMUTTU

doing so it must be emphasised that as far as possible our available ground water resources must be used with care and only for our good purposes too. In the complete absence of any surface resources of fresh waters in our Peninsula the only source of recharge for the underground storage is the annual North East Monsoon rains and hence this caution. In fact instead of a decade or two, if only the Israeli hydrogeologist had proclaimed that in about a century or two there remained the possibility of the J/Peninsula turning into a desert tract, then I might certainly have had to agree with him on that point. Now to be fair by the said expert, it can frankly be said that it must in fact be some of our own self-styled experts who seem to have tutored him into the erroneous belief, following the two unprecedentedly severe drought years of 1963-64, that our Peninsula would seen be bereft of its underground aquifer strata ere long, and hence those unfortunate pronouncements of the said Israeli Expert at that time.

Industrialisation and Ground Water Resources

Now then looking ahead into our Peninsula's distant future, with its highly increasing population growth, the gradually expanding acreage under cultivation and added to which also must be taken into account some industrial establishments of all sorts springing up here and there, the demand on our ground waters would naturally turn out to be more and more as

this surely is a very negligible amount. So it is hoped that the J.P.H.S.C. would not hesitate to show the green light for the Ministry of Industries to go ahead with the establishment of the proposed Industrial Estate, either at Atchuvely or even anywhere else it may be convenient to do so. Now then taking a long term point of view, with more and more of such large scale industrial as well as agricultural pursuits taking shape in our peninsula in the years to come. a stage may surely be reached when the annual draw off of our ground waters may turn out to be more that the annual recharge underground by the monsoon rains. But however before any such alarming eventual.ty can take place-and that too not in any near but only in the distant futurethere lies the most welcome news announced lately by the Minister of Land, Irrigation and Power of the plans already approved by the Government to divert the Mahaveli Ganga to the northern dry zone belts. Under this diversion project also comes the linking of the Mahaveli to the Kanagarayan Aru; with this link effected the Eastern half of the present Elephant Pass lagoon would automatically be transformed in the course of time into a major fresh water lake. From this fresh water lake is to be constructed a canal linking it to the southern far end of the Thondamanaru, from which in turn another short canal link is to be effected connecting the Upparu too. These two linking canals would therefore transform in the course of time

1/8 of a foot at the most and

the salty Thondamanaru and Upparu lagoons also into two smaller fresh water lakes. Hence with the coming into existence of these two surface resources of fresh waters in our peninsula, there is bound to be no more fears whatsoever for our future generations, as the quantity as well as quality of the fresh water resources will certainly be more than enough and to spare. Even in the event of the annual monsoon rains proving to be below the average for a couple of years at a stretch, there would be a much less tendency on the part of the ground water table to sink lower and lower automatically, because the waters of the two said surface lakes used for irrigation purposes would to some extent get recharged underground and thus help to maintain the fresh water-salt water balance almost undisturbed. It is fervently hoped therefore that with all the help promised by the World Bank implementation of the Mahaveli diversion project would be completed within the next two decades at least. So with such a rosy picture of the Mahaveli diver-

sion project dangling before our vision, there is scope for the establishment of not only additional Industrial Estates, but at the same time the days also will not be far off for the highly industrious Jaffna peasants to transform more and more of the existing arid wastelands in our Peninsula too into verdant oases.

Damming the Tunnel

Now then taking it for granted for the purpose of our argument that the contemplated Mahaveli diversion project, due to some unforeseen difficulties or circumstances had fallen through or even postponed indefinitely, let us now find out if there are any other alternative way or ways of either improving or safeguarding our underground aquifer strata for the welfare of our future generations. Personally I think there is at least one method by which it could possibly beachieved and it is this way. To begin with it is already acknowledged that our ground water resources, broadly speaking are of two grades viz. the fresh and saline waters. At the same time it is also esti-

speaking the total volume of the available fresh waters is only about a third of the whole volume of our underground water storage. In other words a major share of our ground waters are saline. Whatever may be the way or ways, it is however agreed by one and all that the principal factor con-tributory towards this state of affairs is the intrusion/infiltration of the surrounding sea waters inland into the subsoils down below. Whether this intrusion takes place from all around or is confined to one or a few more inlets only still remains unresolved. In my earlier memo I have given some valid grounds to discount the theory of sea water intrusions into our inland territories from all around. On the other hand there can be no doubts whatsoever now to disbelieve the existence of an underground tunnel linking the Puttur tidal well to the sea bed beyond. According to a rough estimate this tunnel could be said to be about 3 miles in length, because this is the distance as the crow flies (Continued on page 6)

THE VARAKUDI SYSTEM

Jaffna social set-up of the past, which almost goes un-noticed, was the Varakudi system. A Varakudi is one who depends on a farmer known as Kamakaran for his livelihood, having signed his services for the Kamakaran for a few years. Unlike the Kudimakkal "who are certain classes of so called domestic servants (belonging to various low-castes) who were obliged by ancient customs to render services to the higher castes, the Vellalies", the Varakudis do not belong to any particular caste. They are essentially agricultural labourers, may belong to the same caste as his master but too poor to stand on his own. As such he signs a contract—an agricultural contract—with a kamakaran who was engaged in paddy cultivation or some other dry grain cultivation on an extensive scale, promising to do all services connected with the particular cultivation for an year or two or even three.

An important feature of the ried forward to debit the side of the Varakudi's account in the following year. Since the Varakudi are mostly illiterate, the accounts are kept by the Kamakaran themselves, who will do whatever possible to keep a hold on the Varakudi for a long time. The disputes arising between the Kamakaran and the Varakudi in the last century filled many a page of the Administrative Reports of the Government Agents and Court Reports.

Delaying Tactics

Another device adopted successfully by the Kamakaran was by delaying the threshing of the entire crop for months, threshing only a small quantity to meet the immediate purposes. This was also done partly to hoodwink the tax collectors. "By keeping the crop unthreshed the share of the Varakudi is detained with it and as long as the share thus remains undecided the Varakudi could not quit from his master's service or engage himself to

by K. ARUMAINAYAGAM Dept. of History, University of Ceylon

the kamakaran's field, the any engagement with another Varakudi is promised a share in the final harvest, having deducted for seed grain and tithes etc., and if it is dry grain (varaku or kurakkan) the share of the Kamakaran will be two-thirds after deducting for seed and tithes. Once the contract is signed on the dotted line prepared by the Kamakaran (for the Varakudi were mostly illiterate) an advance was given in the form of grain, cloth and little money, and this he continued to get regularly every month, the amount varying from month to month. This is actually in the nature of a monthly advance which the Varakudi was expected to settle out of his share in the crop at threshing time. And if the crop be a failure, the advances are car-

Having agreed to work in any other employer or make employer."

> If the Varakudi wishes to leave his Kamakaran he can do so only in July or August, and that too only after settling his debts. If he changes his master, he can get his new master to settle his ac-count. An important but an evil feature is that because of the prevailing custom, a son was responsible for his father's debts. Successive generations have to be Varakudi until they settled their family loans. A Kamakaran had the right to sue such sons in the event of their failure to settle the debts incurred by their fathers.

> The work of the Varakudi differed from place to placefields depending on tank water, rain water etc. The Varakudi could leave his master's service

only when the latter falls into poverty or sickness and is unable to support him during the period of his contract. That too could be done only after he informs a proper authority. Otherwise this contract had the force of law and a Kamakaran could sue the Varakudi in a court of law for nct fulfilling the contractual obligations. This is mutual. but the Varakudi is too poor to sue his master.

Stepped Into Masters' Shoes

There are instances when Varakudis have stepped into the shoes of their masterswhen he was ill or fell into poverty-by marrying into his family and thus saving the family. When a Varakudi falls sick during the period of the contract, the Kamakaran was bound to provide him with all medical care. Except for the fact that a Varakudi could not engage in chena cultivation or paddy cultivation while serving his master, there was no other restrictionon his life, parallel to slaves or tenants of feudal Europerestricting their movements, marriages etc.

A similar Varakudi system prevailed among the fishing communities, where a Varakudi was expected to live in the sheds provided by the Kamakaran (Head fisherman also known as Kamakaran). The system of Varakudi was helpful for paddy cultivation in far off places in the jungles where there was a shortage of labour, In Jaffna the entire family may be mobilised to work for particular times for their relatives, but in places like the Vanni where the sanitary conditions were unsatisfactory, only the poor would have been willing to work there. Therefore in those areas the farmer had to live at the mercy of the Varakudi. A semblance of this system is practised even now in some nooks and corners of the Tamil districts, but of course on a minor scale.

p.p.m. of Chloride contents)

Now why should there occur

JAFFNA'S GROUND WATER PROBLEMS

(Continued from page 5) from this well to the northern sea coast. Hence I am sure no hydrogeologist would now reject the theory of infiltration through osmosis of the enclosed sea water under high pressure inside the long tunnel, into the limestone subsoils lying all around. In fact whereas the theory of infiltration of the surrounding sea waters inland from all around is more or less hypothetical, the fact of the influx of the sea waters inland through the said underground tunnel cannot now be denied. So as long as the villain of the piece contributing towards the progressive salinity of our Peninsula's underlying waters is now acknowledged to be this tunnel link, why not then take early steps to have this tunnel dammed at a convenient site and block all further entries of the sea waters underground? In fact in as much as the surface dam since laid across the Thondamanaru some years back already prevents all further inlets of the adjoining sea waters into the said Thondamanaru, the underground damming of the tunnel also would certainly cut off all further entries and subsequent salination of our ground waters. Can any of my readers now deny the validity of this proposition? I hope not. Now again knowing that one end of this tunnel lies at the lower depths of the Puttur tidal well, if only the exact location of the other end of the tunnel lying somewhere on the continental shelf sloping down off our northern coasts could also be located, then the most probable underground course of the tunnel too could intelligently be guessed and mapped out. Follow-some tube wells were bored ing this, a couple of drill bor-there lately by the Irrigation ings at the coastal end of the tunnel will help to locate the exact spot where the damming is to be undertaken. It would certainly be a far better proposition to dam the tunnel south lying at the continental slope itself. But to locate this tunnel south will not be so easy as it sounds. One suitable method to help locate this would be first to work the pumps at the Puttur tidal well at full steam. When all the fresh and then the brackish waters get pumped out, will begin to flow an unending stream of intensely saline waters, due to the influx inland of the sea waters through the tunnel. This continuous inflow of the sea waters through the tunnel would naturally result in a vicious swirl of the sea waters on the surface of the sea just above the tunnel mouth being created. This swirl is bound to be large or small, depending on the dimensions of the tunnel mouth as well as its depth below the sea level. Presuming the tunnel hole linking the Puttur tidal well to be at a depth of about 80 feet below the ground level, it is very likely that the other end of the tunnel too must be somewhere on the continental slope within a depth of above 100 feet from the sea level. Of course to spot this swirl of the sea waters during the pumping operations will not be at all easy in view of the vast expanse of the seas. One way of overcoming this problem would be to engage the services of some observers in boats moving here and there not much far away from the coast. A surer and much quicker way of spot

ing this swirl of the sea waters would be for a couple of helicopters with observers to fly low over the sea and parallel to the coast line. Perhaps the Marine Engineers may have up their sleeves a far quicker as well as a much easier method of locating this submarine tunnel mouth. By which ever method it may be, once this tunnel mouth is traced and blocked air tight then the chain of benefits occurring therefrom to our aquifer strata would be many indeed. Firstly the one major source of subterranean influx of the sea waters inland could be halted. Secondly, this halting would go a long way to reduce gradually the intensity in salinity of our lower lying ground waters as the years roll along. Thirdly the inevitable excillation of the fresh water salt water interface underground would also be checked and finally this check in the excillation would not only help to improve the quality but also the quantity of our peninsula's aquifer strata.

The Only Way

When it is said that the damming of the tunnel would not only help to improve the quality but also the quantity of our ground water resources, some of my critics may laugh or even pooh pooh this suggestion as nothing short of only wishful thinking. Ah well, to such of these critics let me now prove my point by bringing to light some of the appropriate data already available. In this connection it must be said that with a view to alienate land to the proposed citrus cultivation project in the dry north western miocene limestone layers of Ceylon, Dept. under the guidance of a couple of Israeli hydrologists. In one such instance off Puttalam it is found that water bubbling from limestone reserves so far down as even 220 feet below the ground level, is now turning the parched and dry grounds in the neighbourhood into a green and pleasant land. This means the fresh water-salt water interface in the north western limestone belts lies much below the 220 feet depth. Turning over the identical miocene limestone soil belts in the J/Peninsula, the deepest layer of the fresh water-salt water interface is found to lie at a bare 80 feet depth. (For the purpose of my arguments I am taking the fresh water-salt water interface to lie at depths containing 500

such a wide disparity in the depths of the interface in the two neighbouring regions of Ceylon's North west and the J/Peninsula, which both are said to possess identical miocene limestone soils? Or in other words, how is it that the sea waters of our Peninsula are found to have penetrated underground to a large extent, whilst the sea waters of the North Western coast exhibit a great reluctance to do so? The only plausible answer by way of explaining this anomaly is that whereas the influx of the sea waters through the said underground tunnel in the J/Peninsula must have penetrated all around through osmotic pressure, there seems to be no such subterranean tunnels in the north western limestone belts. If this is now accepted to be the case, then judging from the state of the aquifer strata in the north western limestone belts, there is every reason to believe that if the linking tunnel at the Puttur tidal well had lain high or lower than its present depth, then surely the fresh watersalt water interface too would have had to lie higher or lower as the case may be. To put it in another form, our Peninsula's fresh water stores under-ground would have been less or more voluminous, depending on the tunnel links location from its existing depth. So if we are keen to increase the capacity of our underlying fresh water strata, it is certainly beyond all human efforts to have the linking tunnel lowered down. But however, as I have explained in the earlier paragraph, the only plausible way of increasing the capacity of our Peninsula's fresh water resources underground is to dam the tunnel link airtight at a convenient spot and prevent all further influx of the sea waters inland. So if the members of the J.P.H.S.C. also think likewise, why not urge the Government to take speedy steps to have the course of the said underground tunnel traced and have it dammed at a suitable site? It may sometimes be argued that with the intended implementation of the Mahaveli diversion project the necessity to have the tunnel link dammed may become superfluous. In fact as a layman I strongly feel that it would be all the better for the J/Peninsula, if along with the said diversion project, the work on the damming of the tunnel too is undertaken.

Nearly Half Recovered

Nearly fifty per cent of the loans given to cultivators in the Jaffna South ACCD's Division, under the New Agricultural Credit Scheme, has been recovered. The bulk of the money went for paddy cultivation.

The figures, up to 31-5-68 are as follows:

Loan Granted-Rs. 2,824,575-70

Loan Recovered-Rs. 1,255,295-67, Balance— Rs. 1,569,280-03

Commenting on these figures Mr. T. Kandaswamy ACCD Jaffna South, said he was confident that the recoveries would be almost one hundred per

cent. He pointed out that some societies had made 100 percent recoveries, while others had recovered over 75 per cent. But unfortunately, there were some societies which were lagging far behind. At a recent Conference he appealed to society representatives to see that their mem-bers paid back their loans, as otherwise there was the danger of their losing the benefits of government assistance.

Statistics show that this year's paddy purchase under the GPS in the Jaffna South Division, is higher than last year's: 374,903 bushels of paddy have been bought under the GPS this year.

LETTER TO THE EDITOR

(Continued from page 3) South India and the Cities of Gaul in the Roman Empire is not in the least surprising, as there was more intercourse between South India and certainly at least North Ceylon and Rome early in the Christian and Prechristian era, mainly on account of trade, than ever since. V. A. Smith has pointed out in an article of great interest to historians and scholars on Graeco-Roman Influence in India in the RAS Bengal Journal of 1889, "I can see no reason what ever to feel sceptical about reality of diffusion to a limited extent of Greek books in Greek among the learned classes of India during the early centuries of our erawhy it should be supposed incredible that Kalidasa could read plays of Menander I cannot imagine."

Mookerji lately of Calcutta University quotes Foulkes as saying "The fact is now scarcely to be doubted that the rich oriental merchandise of the days of King Hiram and King Solomon had its starting place in the sea ports of Dakkan and that with a very high degree of probability of some of the most esteemed of the spices which were carried into Egypt by the Mediantish merchants of Genesis XXX VII, 25, 28 and by the sons of the Patriarch Jacob (Gen: XLIII. II) had been cultivated in the spice gardens of Dak-

Mookerji observes further "The labours of Von Bohlen confirming those of Lassen have established the existence of Maritime Commerce between India and Arabia from the very earliest period of humanity." "More interesting and reliable information regarding some of these South Indian ports is supplied by the Tamil literature of the times in which are contained descriptions of magnitude and magnificence which cannot fail to bring home to our minds the throbbing international life pervading entire Tamilakam."

"The Greek names for rice (Oryza), Ginger (Zingiber), and Cinnamon (Karpion) have close correspondence with their Tamil equivalent VIZ: arisi, inchiver and karava, respectively and this identity of Greek with Tamil words clearly indicates that it was the Greek merchants who conveyed these articles and their names to Europe from the Tamil land." The words Oryza and Zingiber have been used by Ptolemy about 100 A.D. in his geography of Ceylon.

Information relevant to the degree of prosperity and maritime activity reached in Ceylon also at the same time as in the South Indian ports, is provided by the famous German geographer and historian Heeren, based on information of a highly authentic nature supplied by Sir Alexander Johnstone.

The degree of authenticity and reliability of the informa-tion supplied by Sir Johnstone, who also held the post of Chief Justice of Ceylon can be gauged from the following extracts from a communication by him to the R.A.S. Great Britain in 1827 where he says "The late Sir Thomas Maitland that I might

be enabled to afford his Majesty's Ministers such recent information as they might require.... sent me in 1806 on a circuit completely round the island with the fullest powers to collect authentic and detailed information relative to the ancient and modern history of the country, origin of all the different classes of inhabitants, their laws, their castes, their religion, their language, their agriculture, their manufactures, and their commerceIn the course of the inquiry all the best informed men of the islandzealously cooperated from every part of their respective districts.'

In his "Historical Works" Heeren states "upwards of 300 years before Christ, and consequently of nine hundred years before the time of Cosmas, the island of Ceylon and above all the northern part, together with the channel which divides it from the Indian continent, was the seat of a very active and opulent trade." He also continues to state the trade was in the hands of the Arabians, Persians and Malabars. I will finally quote from an article by Kennedy in the journal of R.A.S. Great Britain, 1898, where he says "Every unknown article which we find imported by sea into Babylon before 500 BC brought with it a Dravidian, not a Sanskrit, designation." This is also convincing proof of the Tamil origin of the articles from India and Ceylon in Biblical times, when South India and at least North Ceylon, formed the heart of the commercial world for about 25 centuries. That this should be so is nothing unusual when it is appreciated that even the greater part of North India was also Dravidian before the Aryans invaded India, according to Masson-Oursel, Nehru, Chat-terji (lately of Calcutta University), Mendis (lately of Ceylon University) and Burrows (presently of Oxford University). This also explains the presence of the trilingual (Tamil, Chinese, Arabic) inscriptions at a port in South of Ceylon as recently as about the 14th century AD. This can still be seen at the Colombo Museum.

That a people who had a trade with the known world for about 25 centuries should have had an enlightened form of government with a large measure of autonomy even at village level can be easily understood.

In a communication to R.A. S.G.B., 1860, pertaining to an embassy to Rome from Ceylon about 50 A.D. and the people who probably occupied North Ceylon at that time, Ode Boanvoir Biaulx says that even at this day they are dis-tinguishable by qualities which we are accustomed to look upon as the characteristics of a free people or at least of people living under known laws." They are industrious, persevering, intelligent, orderly, provident and have a keen sense of the rights and advantages of property.... there you everywhere meet with something that tells of Municipal care or individual exertion, but with nothing that is the work of an imperial will aided by imperial sources."

J. R. SINNATAMBY

became members of the Sabha.

TAMIL DRAMA IN CEYLON

(Continued from page 4) ance in Ceylon, that is on the stage with scenery etc. is said to have been produced by one Sunthera Rao of Madras. I was told that he was a government officer well versed in Tamil and English and also was a singer. Members of his troupe also were equally educated men. This was before I was born but I had heard praiseworthy comments about their performances from my elders. But Tamil Drama was, however, popularised by T. Narayanasamipillai and his Sennai Hindu Venotha Sabha of Madras. In my mid-teens when I had been in Colombo, I saw one of this Sabha's performances. Oh what a classy performance it was! In Jaffna in 1896 and 1898 two Indian Dramatic troupes came to Jaffna and performed in a shed erected in Sivan Temple East Veethy. But their performances were not commendable. It was in 1900 and the year following, the Poothu Vaaddy family got down famous actors from India and gave long seasons in a shed erected in their compound in Vannarponnai. For a number of years this place was famous for Tamil Drama.

Seeing the popularity of these actors, many people from all over South India took up to the stage. Except a handful of them and a few organised troupes, the others had no specific knowledge of the stage. Their only qualification was their voice. They paid scant attention to character acting nor did they care to put on the proper make-up and costumes. They usually sang and spoke as they pleased to satisfy the common folk. The "SELF" was predominant in whatever they did. (It is painful to note the predominance of the SELF even in the film today). Sometimes the speeches and songs of those days bordered on vulgarity. Respectable people rarely patronised their plays and that too only epic or Puranic stories. Females never went to see these plays. While the state of Tamil

Drama was thus, a young lawyer well qualified in Tamil, English and Sanskrit got the urge within himself to purify Tamil Drama and give it a new life. - This was in the nineties of the last century. I mean the late revered Father of Tamil Drama Padma Booshan, Rao Bahadur P. Sambanda Mudaliyar, B.A., B.L. Having studied Shakespeare's works, he himself composed a play in Shakespearian stylenot in blank verse but in prose. The vogue existing in Tamil plays in those days was to sing almost incessantly with only short speeches occasionally. Sambandam instead used prose, only introducing songs sparingly to enliven the ex-pression of necessary emotions. He paid more attention to accentuation in speeches, expressions and actions, make-up, stage settings, cos-tumes etc. His ambition had been to make his performances natural and life-like. He collected some young men educated like himself and formed a society called the Sagana Vilasa Sabha. This was the birth of the Tamil Amateur stage. He was bent on making his first attempt a success. He had regular rehearsals of the play until he was thoroughly satisfied it was stage worthy. The elders who had seen the performance were highly im-

pressed with it and observing that Sambandam was a genius gave him full cooperation and support. Sambandam continued to write play after play each surpassing the other. He was the author of 93 publications. Their performance gained fame and distinction in Madras and South India. In 1911, precisely on June 10th, they made their first debut in Colombo. On that day, it may be said, a era was born in the history of the Tamil Drama in Ceylon. Not only the artistic portrayal of the Dramatic Art but also the order and discipline in the production of the play captivated the hearts of one and all. This was the first time when ladies of respectable families had the opportunity of seeing a Tamil Drama. Some of us young men were enamoured of their performances and got a desire to turn out as actors. On their second visit in 1913 three of my friends and I met Mr. Sambandam and expressed to him our desire. Seeing our earnestness he received us kindly and urged us to form a society. He also promised to give us his advice and assistance. From that day Sambanda Mudaliar was my Guru and gave me unstinted assistance till his last days. The Lanka Subhada Vilasa Sabha was established on 7th July 1913. Although we had the support of all the prominent Tamils of the day in Colombo yet as we had no qualified person to lead us in Drama, all our efforts during a whole year to produce a play resulted in vain. The Sabha was reorganised and made a fresh start with the play "Simhalanathan" an adaptation by my Guru of Shakespeare's Cymbeline. The actors selected were all talented and devoted to our cause. As such they willingly underwent training for many months adhering to strict discipline and order. Many obstacles came in our way. Surmounting all of them, we produced our first play on 18th December 1915, exactly two and a half years after the establishment of the society. All the hard times we had undergone were amply rewarded by the success of the play. People in Colombo realised that it was possible for us in Ceylon also to produce plays just as they do in Madras. Everybody who was anybody among the Tamils in Colombo

The actors did not lose their heads over their success but took serious efforts to learn more and more of the art. Their continued efforts brought us immense results. The performances reached a high standard. Their performances were admired not only by Ceylon Tamils but also by Sinhalese, Burghers, Indians and even Europeans. The Sabha's productions were recognised as a standard for perfection. Our elders brought in prominent men from other communities and noted visitors to the Island and showed our performances with pride. Our fame had reached South India as well. Famous Indian actors and actresses who came to perform at the Gintupitiya Theatre, on entering the stage first sang a specially composed song welcoming the Sabha. Such was the reputation the Lanka Subhoda Vilasa Sabha had in those days. But what is our position with Tamil Drama today? They say that there are over 200 Nadaga Mantrams in Ceylon. Do they produce any play worthy enough to invite a foreigner to see it and say this is our Dramatic Art. No doubt a very few of the mantrams endeavour to produce some good plays but even they cannot be appreciated by those who do not understand the language. In Jaffna the Saraswathy Vilasa Sabha too was established in 1913 and for a number of years produced good plays although they followed a different line in the production of plays from ours. From 1915 Shanmugavaithiar got down some of the best actors from India and conducted plays regularly for 15 years at the Gintupitiya, Colombo. The period between 1915 and 1934 may be said to be the Golden era for Tamil Drama in Ceylon. It was at this time both the Amateur and Professional stage flourished in Ceylon. Then the decline started and today it has touched the lowest ebb. Foreigners who see our plays are led to believe that Tamils had no Drama.

I do not like to mention here anything about the way plays are produced by the Mantrams of today. But unless educated people and high officials among us take a serious view of our Dramatic performances there is little hope for recovery.

BOOK REVIEWS

(Continued from page 4) ideas which presaged the new era. For such an analysis a study of Arnold's life and work is indispensable, for he was himself a powerfulfermenting agent'. Arnold's period is 1822-1889.

We could adapt what Sir Fred said of Arnold, and say that the study of Sir Fred's life and work is indispensable for the study of English education for he was a powerful fermenting agent of English education in the first half of the 20th century.

Education is a long enduring process of cultural self evolution. 'This process expresses itself through the minds of men who are interested in, and capable of, looking deeper into the nature, the needs, and aspirations of human beings than are most people.'

than are most people.'

The study of the life and work of educators is the study of education itself. In this record the study of Sir Fred is

worthwhile, a discipline of this type is quite relevant and urgent to our country, as we sadly lack in studies of our educationists.

Sir Clarke's impact has indelibly been felt in the writings of our educationists too. To the mind of the reviewer, Mr. K. Nesiah's 'Social' studies in schools', is an expression of Fredian culture.

Prof. Mitchell outlines Clarke's student and professional life in some detail and quotes extensively from his publications. Material illustrations of Clarke's thought is given in a series of appendices

To distil the essence of such a prolific, brilliant teacher is not easy. This book illuminates his originality as an educator. It raises many interesting issues and should stimulate students of educational history to take to such studies more and more.

P. SANDRASEGARAM.

Appointed Acting Director

Mr. J. M. Rana (39) has been appointed as the Acting Director of the ICA Education Centre: This post fell vacant by Mr. Alf Carlsson's leaving the Centre to Swedish Cooperative Centre as its Director.

Mr. Rana holds M.A., from M. S. University of Baroda, India. His subject of specialisation was Agricultural Economics.

He had been a Lecturer in Agricultural Research and Cooperation in the College of Agriculture, University of Gujerat, for three years and had worked as the Head of the

Research Division of the Na-

tional Cooperative Union of India for a period of 5 years.

Since 1960, Mr. Rana has been working with the International Cooperative Alliance Regional Office & Education Centre. During the last four years he has held the posts of Joint Director and Co-Director in the Education Centre.

Mr. Rana has worked in collaboration with Mr. Alf Carlsson in planning the programmes for the centre, has directed several Seminars and published articles on various aspects of cooperation.

-Press Release

INVEST your SAVINGS in-

COOP. PROVINCIAL BANK LTD.

FIXED DEPOSITS

Interest on Fixed Deposits for 3, 6 & 12 months is $1\frac{1}{2}\%$, $2\frac{1}{2}\%$ and $3\frac{1}{2}\%$ respectively. On Deposits for 5 years and over and on Deposits for 10 years and over the rates are 4% and $4\frac{1}{2}\%$ respectively.

SAVINGS DEPOSITS

(1) Interest at the rate of 3% is allowed on Savings Deposits from 1-5-67. Arrangements can be made to withdraw funds from this account daily.

(2) From 1-11-1967, in the case of Institutions, the rate of interest payable will be 4% for the month in which there is a minimum balance of Rs. 5,000/- or over.

(3) For Cooperative Societies, from 1-11-1967, the rate of interest payable will be 43%.

SECURITY DEPOSITS

From 1-11-1967, the rate of interest payable on Security Deposits of Societies will be 3½%.

PAWN BROKING

Pawn Broking is done at all our Branches. The rate of interest charged is 9% and Repayment by Instalments is allowed.

Branches:

Jaffna—Paranthan—Chunnakam—Point Pedro (Nelliady)—Chavakachcheri — Chankanai—Kayts —Vali East (Averangal).

Head Office:

59, MAIN STREET, JAFFNA.

RS. 150/- PER MONTH

JOIN YOUR LOCAL WEAVING CENTRE

Handloom Sarees, Verties, Shawls, Table Cloth, Bed Spreads, Chairbacks, Handkerchiefs, Pillow Cases, Towels, Door and Window Curtains.

Available in lovely designs and enchanting colours at

Jaffna Co-operative Textile
Societies Union,
10, CLOCK TOWER ROAD, JAFFNA.

For Speedy Discharge and
Safe Delivery
Jaffna District

Co-operative Harbour Services
Union Itd.

25, Front Street,

JAFFNA.

- STEVEDORES AGENTS
- LANDING CONTRACTORS
 - FORWARDING AGENTS

Telephone No. 590

'Rope Youth Into Movement'

Rope Youth into the Cooperative Movement: this was the advice given by Mr. R. Rajaratnam, President NDCF, when he inaugurated the Vali North MPCS Union seminar. He pointed out that unless the idealism and enthusiasm of youth were harnessed by the Cooperative Movement, there was a danger that, like in other countries, youth might take the wrong path. Stressing the value of Cooperative Education, he said it was essential for the Movement's progress. Most problems arose due to ignorance of basic cooperative principles. Referring to the Royal Commission that would be appointed soon, he appealed to cooperators to give evidence before it, especially about eradicating existing

Pundit K. Nagalingam who presided said we should be ready to serve the Movement with genuine devotion.

Mr. P. Cumaraswamy AC CD Jaffna West, suggested that seminars be made more popular. At every village level, cooperators should be educated. Non-members too should be given an opportunity to know the working, the benefits etc. of coop. societies. Through frequent seminars, they could review the past, and take stock of the present.

A Living Movement

Cooperation is a living Movements therefore its principles cannot be rigidly defined for all time, observed Mr. K. Paramothayan, Principal Cooperative Training School Jaffna. While the principles of the Rochdale Pioneers are still relevant, some modifications have had to be made: at the 1966 International Conference of the ICA, the re-definition of Cooperative Principles suggested by the Committee headed by Prof. D. G. Karve, was accepted. The essence of co-operation, he said, is economic upliftment.

Democratic control was absolutely vital. The Cooperative Movement was one which fostered liberty and equality. The Movement has as its aim the advancement of the interests of its members in particular and of humanity in

Mr. M. Sinnathamby stressed that the Cooperative Movement was an educational one. He quoted W. P. Watkins' observation in support: "Cooperation is an educational movement employed in eco-nomic action." He appealed to cooperative employees to

perform their duties honestly and with a sense of responsibility.

Educational Aspect

Mr. M. Ganapathipillai, Hony, Treasurer NDCF, said that the educational aspect was the most important aspect of the Movement: that was why they laid great emphasis on seminars and training classes. Though members joined primarily with the idea of economic upliftment, they should not ignore the educational aspect. Committee members should be fully acquainted with the rules and regulations so that they could carry out their tasks well. They should supervise their employees carefully. He sug-gested that every member check on the finances of his society and try to make it more stable.

Mr. R. C. S. Cooke, Vice President NDCF, suggested that MPCS Unions buy or get on lease land for food cultivation: they could cultivate the land using the man-power of the area, especially youths. This would help increase food production and also provide employment. He wished that all Unions set up Development Committees which could formulate development schemes. It was the duty of cooperative institutions to try to improve the economic condition of their members: they need not wait for directives from outsiders. He also suggested the setting up of Rectification Committees.

Mr. S. Ambalavanar, President NDAPC Union, said that the Government should only be a guide, philosopher and friend to the Movement, not a dictator. We should demand with one voice that the Government pave the way for the de-officialisation of the Movement. He stressed that we should explore ways and means of making the Movement self-sufficient instead of having to stretch out the begging bowl to the Government at every turn. Only then could the Movement be a really free, People's Move-

At the plenary sessions, it was suggested that the rate of interest under the New Agricultural Credit Scheme be lowered, that cold storage faci-lities be provided for preserving fruits and vegetables, and that each society maintain a register containing data about the economic activities of the members.

Jayaprakash in Ceylon

We welcome to our shores this week Jayaprakash Nara-yan, perhaps the greatest Gandhian after Vinoba. Jaya-prakash has always regretted that he did not reach the gandhian insight into the inseparability of means and ends while Gandhiji was alive, but it is to the credit of the Mahatma that he said of Jayaprakash, 30 years ago "my differences, great as they are, do not blind me to his indomitable courage and his sacrifice of all that a man holds dear for the love of his country". Since then, this one-time exponent of the Marxist creed has not only become India's foremost socialist thinker but the development of the new Sarvadaya Socialism has been hailed as an original the new Sarvodaya Socialist thinker out the development of the new Sarvodaya Socialism has been hailed as an original Asian contribution. Wrote Guy Wint in the Socialist Commentary: Before feeling again on terms of equality with the West, the great need of Asia is to direct itself by its own ideas. J.P. is the first major political leader who came neither from the westernised intelligentsia nor from the administrative classes in the princely states. His thought the administrative classes in the princely states. His thought has more of a self-produced and Indian tinge than that of anybody else.

ICA Director

Dr. Surendra Kumar Saxena, who was the Chief Guest at the NDCF's Cooperative Conference last year, has been unanimously recommended by the Executive Committee of the ICA as the Director of the

The International Cooperative Alliance, is one of the oldest existing international voluntary bodies, and is a worldwide confederation of Cooperative Organisations of all types. Founded by the International Cooperative Co ngress held in London in 1895, it embraces more than 215,000,-000 members of cooperative societies in about 60 countries with 142 member organisations directly affiliated to it. It is the only organisation entirely and exclusively dedicated to the promotion of Cooperation in all parts of the world. The Alliance has its headquarters in London.

In order to propagate Cooperation more extensively and to serve and assist its Asian member - organisations more efficiently, the Regional Office for South-East Asia was established in 1960 at New Delhi. Simultaneously, the ICA Education Centre was created.

Dr. Saxena is the first Asian to be appointed for the post of Director of the ICA. He is expected to be in London office by 1st August 1968.

Dr. Saxena, 43, holds M.A. (First Division) in Economics from the University of Agra, India; and Master of Social Sciences (cum laude) from the Institute of Social Studies, the Hague, Holland. His thesis for M.A. was on "Economic Rehabilitation of Refugees".

He also holds a Doctorate of Philosophy in Economics in the field of Industrial Relations from the Municipal University, Amsterdam. His thesis for the Doctorate was later published under the title "Industrial Conflict; Example of British Coal Mining".

Cultivators in a Quandary

Paddy cultivators of Mannar are in a terrible pickle because the CAS is refusing to take over paddy because of lack of storage facilities and gunnies.

Both cultivators and societies are badly hit by this as, under the New Agricultural Credit Scheme, they'll be charged the penal rate of interest for not re-paying their loans in time. And this for no fault of theirs. Why, these farmers ask, should we be penalised for the defects in governmental machinery?

The Local Scene

Surveyed by RAJ

A Question Of Propriety

Public servants are not expected to serve private interests. But aren't they doing just that when, for instance, they closely associate themselves (it's no use trying to argue that only their private, not their official, selves are involved: the distinction is too metaphysical for us ordinary mortals) with a festival organised by a newspaper owned by a monopoly group? A monopoly newspaper—though it may dub itself a national newspaper-is essentially a private business concern: in this case, the controlling shares being in the hands of a single family. So when a public servant lends his services to something which is essentially designed to boost the circulation of a privately-owned newspaper he's violating all the canons of propriety that a public servant bound to observe. Of course the defence will be that all this was done in a good cause, the idea being to give the Jaffna man (and woman) a jolly good time-after all they have a dull enough time as it is. Well, even accepting this for the sake of argument, one can only say that the wrong thing has been done for the right reason. As a matter of general principle, the Government should chalk some guidelines which will indicate how public servants should behave in future towards essentially private interests.

Incidentally, the festival I'm referring to was marred by the unfortunate death of a

cyclist who took part in one of the cycle races: as far as I can remember, this is the first time such a thing happened. At the inquest, the Coroner had some adverse comments to make about the lack of proper traffic arrangements and the fact that no medical personnel accompanied the cyclists. Let's hope there won't be a repetition of this next time-if there is a next time.

Civic Week

I must say that most if not all, of the officials connected in one way or other with the Jaffna Civic cum Health Week celebrations, did a good job of work. They were all enthusiasm for their job. The brochure too, though brought out in a bit of a hurry, is a good piece of work. It's fairly attractively got up, the articles are informative and there are plenty of interesting pictures which reveal the changing face of Jaffna.

But I'm sorry to say that, as far as the citizens are concerned, it'll take several Civic Weeks to make a dent on them. Most of them are back to their bad old, anti-social, ways.

Moving Out

Jaffna's cultural circles and pressmen, not to mention any others, will certainly miss Mr. Vernon Abeysekera, Jaffna's debonair, genial Government Agent who is moving to Colombo as the PMG. He took a special interest in all cultural activities and was most tolerant, I must say, of news-hounds.

Eravurpattu M.P.C.S. Union Ltd., Chenkaladi

We are: - Agents of Ceylon Nutritional Foods Ltd.

" " Ceylon Petroleum Corporation.

" ,, People's Bank in Pawn Broking.

Transport Agents of Commissioner of Agrarian Services. Paddy Purchasing Agents of Commissioner of Agrarian Services in Eravurpattu.

Owners of Rice Mill and milling rice for Government.

Wholesale and retail dealers in Consumer goods, textiles, cement, agro chemicals, agricultural implements etc.

Phone 28 Erayur.

SOUTH YALPANAM MPCS UNION LTD., KILINOCHCHI.

Phone: 8.

T'gram : "Yarlunion".

We supply Provisions, Textiles, Agriculture requisites and Building materials.

Agents for: Messrs. Shell Company of Ceylon Ltd., Ceylon Nutritional Foods Ltd., B.C.C. Ltd., Elephant Brand Asbestos and Ceylon Petroleum Corporation.

Eastern Province Agricultural Cooperative Union Ltd.

Kalliyankadu, Batticaloa & Karaitivu MAIN DEALER FOR MASSEY-FERGUSON * TRACTORS & IMPLEMENTS

SPARES SALES SERVICE 0 Electric & Oxygen Welding Undertaken

T'phone:-257, Batticaloa

T'gram :- "Service"

T'phone:-10, Nintavur

Printed by Nicholas James at St. Joseph's Catholic Press, Main Street, laffna and published by the Northern Division Co-operative Federation Ltd., Main Street, Jaffna. 15-6-1968

வடபகுதியில் ஒரு பாவனோயாளர்

சமாசத்தின் நிறுவவேண்டு

விடபகுதியிலுள்ள ப. கோ. கூ. ச. சமாசங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்த முறையில் கொழும்புக்குச் சென்று தேவையான பொருள்க2ளப் பெற முனேவது அவைகளுக்கும் கூட்டுறவு இயக்கத்திற்கும் உக்கத்தல்ல. ஆகலால் அரசாங்க உதவியுடன் வடக்கிற்கென ஒரு பாவணயாளர் சமாசத் தினே நிறுவுவது எமது தலேயாய கடமையாகும். இச்சமாசம் நிறுவப்பட்டால் கொ ழும்பிலே கூ. மொ. வி. தாபனத்தில் நடை முறையில் இருக்கும் விலேகளிலேயே இங்கும் பொருள்களே ப. கோ. கூ. ச. சமாசங்கள் பெறமுடியும்.

நிறுவுவதற்கு சமாசத் இன முதற்படியாக யாழ்ப்பாணத் திலுள்ள கூ. மொ. வி. கினே நிலேயத்தை இப்பகு தியி லுள்ள 16 ப. நோ. கூ. ச. சமாசங்களுக்குக் கையளிக்க உதவுமாறு கூட்டுறவு ஆக்க ஆணேயாளரை யாழ்ப்பாணத் திலுள்ள ப. நோ. கூ. ச. சமாசங்கள் கேட்டுள்ளன,

பாவணயாளர் குறைந்த விக்லயில் பொருள்கள்

> மேற்படி கோரிக்கை அடங்கிய மகஜர் கூட்டுறவு ஆக்க ஆணேயாளர் அண்மை யில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜ யஞ் செய்தபோது அவரிடம் சமாப்பிக்கப்பட்டது. அம்மக ஐரில், இத்திட்டம் செயற்பட் டால் யாழ்ப்பாண கூ. மொ: வி. தாபன கிளே நிலேயத்தி லும் பார்க்க குறைந்த விலே களிலே பொருள்களே பாவனே

யாளர் சமாசம், சமாசங் வழங்கலாம் என சுளுக்கு ச மேலும் குறிப்பிடப்பட்டுள் ளது.

சமாசங்களப்பாகிக்கும் கிட்டம்

சீனியை யாழ்ப்பாணப் பகுதி உணவுக் கட்டுப்பாட்ட திகாரி மூலம் சமாசங்களுக்கு வழங்க திட்டம் உருவாகியி ருப்பதாகவும், இது சமாசங் களேப் பாதிக்கும் எனவும் இம் மகஜர் மேலும் சுட்டிக்

காட்டுகின்றது: பொருள்கள் விநியோகத்தி ஞல் ஏற்படும் நட்டங்களே சீனியிஞல் பெறும் இலாபம் மூலமே இது வரையிலும் ஈடு செய்ய முடிந்த**தென** மகஜர் குறிப்பிடுகின்றது. ஆதலால் இத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வருமேயாஞல் சமாசங்கள் சீனியினல் பெறும் ஆதாயத் தின் இழந்துவிடும் என மக ஜர் காரணம் காட்டுகின்றது.

குடித்தொகை அடிப்படையில்

கூ. மொ. வி. தாபனம், தனிப்பட்ட வியாபாரிகள்,

உள்ளூர் உற் த்தியாளர் போன்றவர்களிடமிருந்து குடித்கொகைவீத படையிலே சமாசங்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களேப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கு ஏற் பாடுகள் செய்யப்பட வேண் டும் என மகஜரில் கூறப்பட் டுள்ளது. இப்பொழுது கூ. மொ. வி. தாபனம் ஒன்று தான் சமாசங்களுக்குப் பொ ருள்களே வழங்கிவருகிறது. ஆனுல் தனிப்பட்ட இறக்கு மதியாளர் கூட்டுறவு நிறுவ னங்களுக்கு உதவ மறுக்கின் றனர். தனிப்பட்ட வியாபா ரிகளேப் பொறுத்தவரை அவர்கள் தனிப்பட்ட இறக் கு ம தி யா ள ர்களிடமிருந்தும் கூ.மொ.வி. தாபனத்திடமி ருந்தும் பொருள்களேப் பெறு கின்றனர் என மகஜர் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

யாழ்ப்பாணம். 15 - 6 - 1968

கூ. மொ. வி. சபையை क्राक्रीकल्प

கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு கூட்டுறவு மொத்த விற்பினத் தாபனத்தினுல் ஒதுக்கப்பட்டு வரும் கருவாடு மிகவும் பற் ருக்குறையாக இருக்கின்ற தென அகில இலங்கைக் கூட்டு றவுச் சம்மேளனத்திலிருந்து சென்ற தூதுக்குழு மேற்படி தாபனத்தின் சபையினே அணி சந்தித்து சுட்டிக் மையில்

காட்டியுள்ளது.

சமாசங்களேப் பொறுத்த வரை 1000 கூப்பன்களுக்கு 1 அந்தர் கருவாடு ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆனுல் நடை முறையில் இச்சமாசங்கள் இவ் வளவு தொகைகருவாட்டைப் பெறுவதில்லே என்பதை தூதுக் குழு மேலும் சுட்டிக்காட்டி யுள்ளது. இக்கருவாடுகள் சரி யான முறையில் தரம்பிரிக்கப் பட்டு வருகின்றனவா என்ற பிரச்சினேயையும் இக்கோஷ்டி எழுப்பியுள்ளது. ஏனெனில் முதலாம்தரம் எடைப்பிரிக்கப் பட்டு சமாசங்களுக்கு வழங் கப்பட்டுவரும் கருவாடு தனிப் பட்ட வியாபாரிகளின் கரு வாட்டுடன் ஒப்பிடும்போது மிகவும் தரங்குறைந்ததாக இருக்கின்றது. தனிப்பட்ட சங்கங்களுக்கும், உத்தரவு வியாபாரிகளுக்கும் பெற்ற கருவாடு வழங்குவதை நிறுத்த வேண்டும் என இத்தூதுக்குழு சபையைக்கேட்டுள்ளது. கூ. மொ. வி. தாபனம் இனிமேல் பொல, சிறுமீன் வகைகள், இருல் முதலிய கருவாடுகளேக் கூடுதலாக இறக்குமதி செய்ய வேண்டும் எனவும், அவற்றிற்கு போதியளவு கிராக்கி இருப்ப தாகவும் இக்குழு தனதுகரு த்தை மேற்படிதாபனத்திற் குத் தெரிவித்துள்ளது.

இத்தூதுக்குழு சமாசங் களுக்கு இப்போது ஒதுக்கப் பட்டுள்ள சமேந்து போது

மானதாக இல்லே பென்பதை யும் எடுத்து விளக்கியுள்ளது. வெளியிடங்களில் கட்டிடங்க ளேக் கட்டுவோர்களுக்கு சமா சங்கள் மூலமே சீமேந்து வழங் கப்பட வேண்டும் என இக்குழு கூ. மொ. வி. சபையைக் கோரியுள்ளது. பார்ளி அரிசி, சவ்வரசி, உள்ளி, ரோச்பற் றறி, பருப்பு, கடுல், புளி, பம்பாய்வெங்காயம் முதலிய வற்றின் தட்டுப்பாடு பற்றி

யும் இக்குழு சுட்டிக்காட்டி பேச்சுக்கள் நடாத்தியுள்ளது டன், சமாசங்களுக்கு மிகவும் குறைந்தளவு சிகரெட்டே வழங்கப்படுகின்ற தெனவும் குறிப்பிட்டுள்ளது. கூ. மொ. வி. தாபனம் இறக்கு மதி செய்யும் மட்பாண்டப் பொருள்களே சமாசங்களுக்கு வழங்குவதில்லே என மேலும் இக்குழு சுட்டிக்காட்**டி**யுள்

சேவை

5 ஆண்டுகளுக்கு · முன்பு நிறுவப்பட்ட யாழ் மாவட்ட கூட்டுறவு துறைமுகசேவைச் சமாசம் சென்றமாத இறு வரை 49 கப்பல்களிலிருந்து பொருள்களேப் பறித்துள்ளது. மொத்தமாக 380,472 இதான் களே சமாசம் பறித்துள்ளது. விபரங்கள் வருமாறு:-

1963-3கப்பல்கள் (25,447 தொன்) 1964-9 ,, (67,101 தொன்) 1965-12 ,. (95,096 தொன்) 1966-8 ., 1967-9 ,, (70,690 தொன்) (72,132 தொன்) 1968 மே மாதம் வரையும் 8 கப் பல்கள் 50,006 தொன் பொருட் களேப் பறித்துள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்ட 49 கப்பல் களில் ஒரு கப்பல் களிக்கல் ஏற்றி வந்தது. மிகுதி மாவும் அரிசியும் ஏற்றி வந்த உணவுக் கப்பல்கள். 28 கப்பல்கள் காங் கேசன் துறைமுகத்திற்கும் 21 கப்பல்கள் யாழ்ப்பாண துறைமுகத்திற்கும் வந்துள் ளன. இக்கப்பற் சேவைகள் மூலம் பெற்ற உழைப்பு ஏறக் குறைய 6கோடி ரூபா. 27 தடவைகளில் ஒரு நாளேக்கு 1000 தொன் பொருட்களே இச்சமாசம் இறக்குமதி செய் துள்ளது. 27.1.68 ல் இரவும்

பகலுமாக வேலேசெய்து 1725 தொன் பொருளேப் பறிமுதல் செய்துள்ளது. 1967 ம் ஆண்டு இச்சமாசம் தார்த சென்மான மாக அரசாங்கத்திற்கு 40.000 உழைத்தது. காலநிலே அபராதம் கட்டவேண்டி ஏற்

5 வருட காலத்தில் 720 நாட்களே வேலே செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 1200 இச்சமாசம் எல்லோருக்கும் வேலேவாய்ப்புக் கொடுக்க முடியாத நிலேயில் இயங்கிக்

வடபகுதித் துறைமுகங்க ளுக்கு அதிக கப்பல்களே அனு

சரியாக இல்லாத காரணத் தால் இருநாட்களுக்கு தாமத ULL_51.

அங்கத்தவர்களேக் கொண்ட கொண்டு வருகின்றது.

ப்ப வேண்டும் என இச்சமா சம் பல சந்தர்ப்பங்களில் அர சாங்கத்தைக் கோரியுள்ளது. கப்பல்கள் இவ்வண்ணமாக இங்கு அனுப்பப்படுமேயாஞல் ஒரு கல்லில் இரு மாங்காய் கள் விழுந்தது போல இங் குள்ள துறைமுகத் தொழிலா ளர் பலருக்கு வேலே கிடைப்ப தோடு அரசாங்கமும் அதிக பணத்தை மிச்சம் பிடிக்க முடி

Съјовшто

"நேர்மையான எந்தத் தொழிலேயும் செய்வதற்கு இளேஞர்கள் வெட்கப்படக் கூடாது.'' இவ்வாறு வ. ஐ, மே, சபைத்தவேவர் திரு. இ. இராசரத்தினம், தமது பயிற் சியை முடித்துக் கொண்டு சாதாரண பயிற்சி வகுப்பு மாணவர்களால் அளிக்கப் பட்ட பிரியாவிடை வைபவத் தில் பேசுகையில் குறிப்பிட் LITIT.

மேலும் அவர் பேசுகை யில், ''படித்தவாலிபர்கள் உத்தியோகம் இல்லேயே என்று ஏங்காது கைத்தொழி வேயும், விவசாயத்தையும், அரசாங்கத்தின் உதவிக்காகக் காத்திராமல் மேற்கொள்ள வேண்டும்'' என்றுர்.

யாழ் கிழக்கு கூட்டுறவு உதவி ஆச்க ஆணேயாளர் திரு. V. கனகசபை பேசுகை யில், ''இங்கு கல்வி கற்று

எத்தொழிலயும்

வெளியேறும் நீங்கள் கூட்டு றவுத் துறையில் உங்களுக்கு வேலே கிடைக்காவிட்டால் நீங்கள் இங்கு கற்ற கல்வியை நன்கு பயன்படுத்துவதற்கு உங்களுடைய கிராமங்களி லுள்ள சங்கங்சளில் உத்தி யோகத்திற்கு விண்ணப்பித்து அவைகளில் நற்சேவை புரி யுங்கள் என்றுர்.

தலேமைக் காரியாலயப் பரிசோதகர் திரு, S. நாக லிங்கம் பேசுகையில் நேர்மை யு**ம், ஒழுங்கும்** நிறைந்த விதத்தில் பணிபுரியும்படி பணிபுரியும்படி வலியுறுத்தினர். மேலும் அவர் பேசுகையில் கூட்டுற வுப் பயிற்சியுடன் சங்கங்களில் பணிபுரிவதற்கு எத்தணேபேர் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர் என்பதை அறிவதற்கு பழைய மாணவர் சங்கத்தில் சேரு மாறு அவர்களே கேட்டுக் கொண்டார். 'கட்டுறவுக்கல் வியை இங்கு கற்று வெளி

செய்யுங்கள் யேறும் நீங்கள் உங்களுடைய

கிராமங்களில் இயங்காத நிலே யிலுள்ள சங்கங்கள்ப் புனர மைக்கவேண்டும்' 'என மேலும் உரையாற்றுகையில் அழுத்தினர். கூட்டுறவுப் பயிற்சிக் கலா

சால் அதிபர் திரு. க. பர மோதயன் பேசுமையில் மாணவர்கள் பிறருடைய உதவியின்றி தமது கால்களி லே நிற்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் இதற்காக வேண்டியதிட்டங்கள் வாக்கப்பட வேண்டும் எனவும் கூறிஞர்.

多(5. சாமி பேசுகையில் கட்டுறவுக் கல்வி இல்லாமல் இயக்கம் வளர்ச்சியடையமாட்டா தெனச் சுட்டிக்காட்டிஞர்.

திருவாளர்கள் P. கந்தை யா, M. R. நாகலிங்கம் ஆகி யோரும் பேசினர்.

வேண்டும் - பாவண்யாளர் சமாசம்

1966 ஆம் ஆண்டில் நுவரெலியாவில் நடை பெற்ற பிராக்திய க**ருத்**தரங்கு, **வளர்ச்சியடைக்து** வரும் நாடுகளில் பாவணயாளர் இயக்கத்தின் தேவையையும், முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத் தியது. பாவணயாளர் இயக்கம் தன்னே வேலுப் படுத்தாவிட்டால் முன்னேற்றமடைய முடியாத தோடு இயக்க விசையையும் இழப்பது திண்ணம். இவ்வியக்கம் அரசாங்க உதவியிலும், தட்டுப் பாட்டுப் பொருள் விகியோகத்திலும் எத்தனே காலங்கள் தான் தங்கியிருப்பது?

எனவே, இந்நாட்டிலுள்ள பாவணேயாளர் இயக் கத்தை வலுப்படுத்தி அதனே முன்னேற்றுவகற்கு அகில இலங்கை பாவணயாளர் சமாசம் முன்வர வேண்டும். யாழ்ப்பாணப்பகுதியைப் பொறுத்த வரை இங்குள்ள 16 ப. கோ. கூ. ச. சமாசங்களேயும் உள்ளடக்கிய ஓர் உச்ச தாபனத்தை நிறுவுவது மிகமிக அவசியமாகும். இத்தகைய நிறுவனத்தைப் பதிவு செய்வதற்கு காலதாமதம் ஏற்படலாம். ஆலை கடைமுறையிலே இந்நிறுவனம் இயங்குவ தற்கு எவ்வித தடையும் இருத்தலாகாது.

குறுகிய நோக்கும், ஆள்குழு நலங்களும் இந் நிறுவனத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக நிற்கக்கூடாது. இங்குள்ள சமாசங்கள் ஒன்றுபட்டுச் செயற்படா விட்டால் தம்மைச் குழ்ந்திருக்கும் எதிரிகு்ன முறி யடிக்க முடியாது. அத்துடன் இப்பகுதியில் வாழும் 6 இலட்சம் பாவனேயாளர்கள் தமது த%வர்கள் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை வீண்போய்விடும். இங்குள்ள சமாசங்கள் தம்மிடையேயுள்ள முதல், வாகனங்கள், களஞ்சிய வசதிகள், விநியோக நிலே யங்கள் முதலியவற்றை ஒன்றுசேர்த்து மிகவும் திறமையான முறையிலே பயன்படுத்த முன்க்தால் அரசாங்கமோ, கூ. மொ. வி. ஸ்தாபனமோ, இறக்கு மதியாளரோ, உற்பத்தியாளரோ அவர்களின் தேவைகளே மதித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

இந்த உத்தேச நிறுவனம் பொருள்களே வாங்கி விற்பதோடு நிற்கற்கூடாது. உற்பத்தித்துறையிலும் இறங்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் பாவனே யாளர்களின் தேவைகளேப் பூர்த்தி செய்வதிலும், பொருள்களே விகியோகிப்பதிலும் கூட்டுறவு பாவணயாளர் இயக்கமே தூல்சிறந்தது என்பதை எண்டுக்கலாம்.

இம்மாவட்ட பாவணயாளர் சமாசம் கிறுவப் பட்டால் கூட்டுறவு ஊழியருக்கும் நன்மைபயக்கும். ஒப்புரவு செய்யப்பட்ட கூட்டுறவுச் சேவை மூலம் பதவி உயர்வுக்கு வழி வகுக்கப்படும். மேலும். பாவனயாளர்களின் தேவைகளேப்பற்றி ஆராய்க்து அவர்களுக்கு வேண்டிய கல்வியைப் புகட்டி, விளம் பரங்களிலிருந்தும், வணிகர்களின் 'மாயாஜாலங்க' ளிலிருந்தும் அவர்களப் பாதுகாப்பதில் அது ஈடு படும் எனவும் எதிர்பார்க்கலாம்.

இச்சமாசம் நிறுவப்படுமேயானல் அதில் அங்கத் துவம் வகிக்கும் சமாசங்களும், பண்டசாஃகைளும் வலுவிழந்து விடக்கூடும் என எவரும் அஞ்ச வேண்டியதில்2ல. அதற்கு மாருக இப்புதிய சமாசம் பாவீனயாளர் இயக்கத்திற்கு எல்லா மட்டத்திலும் புத்துயிரளிக்கும் என்பது திண்ணம்.

நட்டோலே — கபிலர்

தணியாத தாகம்

அற்ப சலுகைகளுக்காக தாய் நாட்டிற்குத் துரோகம் ணுணர்வு தாராளமாகத்தங்க செய்து, காட்டிக் கொடுத்த ளிடம் இருக்கின்றது அத் கயவர்களால் வீரபாண்டிய தான். சோலேக் குயில் கூவு கட்டப்பொம்மன், சங்கிலி வது தங்கள் காதில் விழவில் யன் முதலிய தேசப்பற்று வேயா? குயில் கூவிக்கொண் கொண்ட வீரர்கள் அன்னியர் ஆடிக் கொண்டிருக்க, குளி களால் முறியடிக்கப்பட்டார் ர்ந்த நீர் ஒடையில் கள் - கிறைபிடித்து கொல்லப் சலத்து ஓடிக்கொண்டிருக்க, பட்டார்கள். சரித்திரம் காட் முல்லே மலரில் இருந்து நறு இத்தகைய வீரமும் மணம் சமழ, சோகமும் ததும்பிய நிகழ்ச்சி காதலியும் சயில் வென்னியனின் சரித்திர காண த்திலும் பின்னிப்பிணேந்திருக் வாய்ப்பைப் பெறுவதற்கு கிறது. ஈழநாட்டிலே பனங் உரிய உரிமைச் சேட்டு திரும காமத்தை ஆண்ட குறுநில ணம் என்ற சடங்குதானே வன்னிய அரசன் கயிஃவன் அத்தான்.'' னியன். யாழ்ப்பாணம், முத லிய தமிழ்ப் பகுதிகளே டச் கக்காரர்கள் கைப்பற்றி வன் னிநாட்டிலும் ஒரு சில வன்னி மன்னரை தமது கைப்பாவை யாக ஆக்கிக் கொண்ட பின் பும், அவன் தாய்நாட்டுப் பற் றும் வீரமும் குன்று துடச்சுக்கா கும் இந்நாடகத்தில் ராக்கோ எதிர்த்தே வந்தான். காங்கு பல குறைகளும் புலப் காட்டிக் கொடுக்கும் பரம் படுகின்றன: கயிலேவன்னியன் இருந்தது. அங்கும் கயிலே வன்னியன் உணர்ச்சியுடனும், பக்தியுடனும், மாண்டான்.

தாகம்'' என்னும் நாடகமாக கரவைக் கிழான் புனேந்துள் ளார். மக்களுக்குத்தேச பகதியின் பாட்டினைலே தட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்ற நோக்குடன் கயிலே அம் தணியாத கொண்டவன் என்பது தெளி வாகத் தெரிகிறது: ''தேன் வாகத் தெரிகிறது: சுவைத் தமிழ் அணங்கே... என்று தொடங்கும் பாடவே கயிலே வன்னியனின் மகள் கோமளவல்லி பாடுகின்றுள். அப்பாடலில்,

் செஞ்சொவில் மின்னி ருய் நெஞ்சில் நான் காதல் கொள்ள...'

என்று அநுபல்லவியில் வரும் உண்மையில் தமிழ் அடிகள் மாதாவில் பக்தி கொண்டா இன்பப் ரின் உள்ளங்களே போதையால் கிறங்க வைக் கின்றன. தான் அங்கு சென் பாடல் நின்றுவிடுமே ा का मा மறைந்திருந்து வன்னியன் அப்பாட இனிமையை ரசிக்கின் ச.யிலேவன்னிய 2 51 தமிழ் ரசனேயையும், கலேயுள்ளத்தையும் எமக்குக் காட்டுகிறது.

ஈழத்தில் பலர் நாடகங் யானனவ வாசித்து விட்டு யனும் அவர்களால் தூக்கிலி யன்றி மேடையேற்றத் ககுதி டப் பட்டனர். ஆஞல் கயிலே யற்றவை. காரணம் அந்நாட வன்னியன் உயிரை டச்சுக்கா கா சிரி பர்களுக்கு நாடக ரர் சுலபமாகப் போக்கவில்லே. விளக்கமூம் இல்லாமைதான். யால் அதுமாத் திரமல்ல, வசனங்க நாடக**் காட்சிகள் இறுக்க** பிடித்துச் மாக நன்கு கோர்க்கப்பட் வசனங்கள் பாக்கிரங்களின் தன்மைக கையும் முள்ளேயும் உதிர்வது போன்ற இன்பம் பிறக்கின் சையை கள்ள நான் கள்ள நான்கு திரைக்கிறது? மராட்டியும் படிக்க ஆரம்பித் எவில்லே. ஆகையால் உங்க யும், நான்கு திசைக்கி கையப் பார்த்துக் கூறும் இரு யையும் நீண்ந்து திலைப்பு எப்படி இருக்கிறது? மராட்டியும் படிக்க ஆரம்பித் எவில்லே. ஆகையால் உங்க யும், நான்கு திசைக்கி அதனுங்கள்: அசனங்கள்:

்கேவிஞர்க்கு உள்ள நுண் அஞ்சா நெஞ்சங் டிருக்க, கோலம் மிகுந்த மயில் அக்காட்சியைக் Calon Dib.

> ''என் நெஞ்சுக் கோட்டைக் குள் கண்கள் காவல்புரிய அத் தானே அடைத்து வைத்திருக் கும் போது யான் பொருமை கொள்ள மாட்டேன்."

நல்ல சில அம்சங்கள் இருக் ருந்தது. அந்தப்புரத்தில் மகளுடன் நாட்டு பேசிக் கொண்டிருக்கிருன். தமிழ்ப் அப்போது ஒரு சேவகன் அங்கு ''அரசே வணக்கம். வந்து, அமைச்சர் தங்களே உடனே இக்கதையின் ''தணியாத அரச சபைக்கு அழைத்து கம்'' என்னும் நாடகமாக வரும்படி கூறிஞர்'' என்கி ளுன். அரசனே மந்திரி அழைக் கிருர். இது அரசன் மந்திரி மாருக்கிடையே **நடக்கும்** முறையா? மேலும், அந்த வசனத்தை ஊன்றி நோக்கிப் வன்னியன் பெரிய கவிய பாருங்கள். ''உடனே அரச இதன் மூலம் கயில் வன்னி சபைக்கு அழைத்து வரும்படி யன் வீரன் மாத்திரமல்ல, கூறிஞர்'' ஒவ்வொரு வார்த் களிச் சுவையைப் பருகுவதி தையிலும் அதிகாரம் தொனிக் தாகங் கிறது. ஒரு மந்திரி- அதவும் கயிலேவன்னியனின் நண்மந்திரி இப்படி அழைத்திருக்க மாட் டார். கயிலேவன்னியன் அந் தப்புரத்தில் நிற்கிருர். அப் போது மந்திரி அவருடன் அவ சரமாகப் பேசவேண்டும். அந்தப்புரத்தில் மந்திரி நுழை யக்கூடாது என்று வைத்துக் நின்று விஞ்சிடும் வேட்கை கொள்வோம். மந்திரி அனுப் பொங்க வஞ்சி நீ ஆடிநின் பிய சேவகன் வந்து எப்படிச் வேண்டும்? சொல்லியிருக்க 'அரசே வணக்கம். அமைச் சர் தங்களே அவசரமான விட யமாகக் காண்பதற்கு அரச சபையில் காத்துக் கொண்டி ருக்கிருர்.'' இதலே பணிவு, பண்பு, கனிவு மிளிர்கின்றன மந்திரி ஓர் அரசன ஒரு உடனே அழைப்பதாகக் கூறு வது முறையானதல்ல.

இந்நாடகக் கதையின் இறு திப்பகுதி உணர்ச்சியானதாக இருக்கின்றது. தமக்கு அடிப ணியாத கயிலேவன்னியனே டச்சுக்கோரர் மாய்த்த விதம் நெஞ்சை உருக்குகிறது. அன் எழுதியிருக்கின்றனர். னியர் ஆட்சிக்கு அடிபணியாத அவை அளில் பெரும்பான்மை கட்டப்பொட்டனும், சங்கிலி மேடை பற்றிய அனுபவமும் கயவன் ஒருவனின் உதவி கயிலேவன்னியனின் பாத்திரங்களுக்கேற்ற அருமை மகள் கோமளவல்லி தாகவும், உணர்ச்சியுடையன யையும், வேல்நம்பி என்ற வீர வாகவும், சரளமாகப் பேசக் னேயும் கோமளவல்லிக்காகத கூடியவையாசவும் அமைவ தியாகம் புரிந்த செண்பகவல் படுத்தப்படுமாஞல் ஐப்பா யாளங்கள் தில்கே. ''தணியாத தாகம்'' வியையும் டச்சுக்காரர் சிறை னியர்சளும் நாசரி எமுக்குக் இக்க தயக்கு அடிபணிந்து திறை கள் என எனக்குத் தோன் வருகிறது. அந்த எழுத்துக்க வர் லத்தினும் சுற்றுக்கொண் ஆங்கிலக் கல்வி இல் தமக்கு அடிபணிறது தின்ற இயது. ஏனெனில் ஜப்பானி ளின் மூலமாக நீங்கள் உங்க டேன். போதிய மொழிகளேக் னில் கல்வி பூர்த்திய தலே செய்வதாகவும், அல்லது மாகள் எழுத்தைக் கண்டுபி ளது மொழியையும் படிக்க கற்றுக் கொன்டேன். இனி யாமல் இருந்து விடும். ளேப் புவப்படுத்துவன்வாகவும் தலே செய்வதாகவும், அல்லது அர்த்தம் பொடுந்தவையாக அவர்களேக் காணமுடியாது கத்துல் சில வசனங்கள் வாசிக்கும் பொழுது மல்லி படைபலமற்ற க**யில் என்** போன்று இருக்கிறது. ஐரோப் என்போம். சீனமொழியில் வந்து. நீங்கள் மொழி ஆராய் நான் ஏற்றுக்கொள்கில் வாசிக்கும் பொழுது மல்லி படைபலமற்ற கயில் என் யன் தன்பானமிழந்து அவர் பிய மொழி அமைப்பை அநேக மொழிகள் இருக்கின் ச்சி போதிய அளவு செய் ஆணில் ஒரே ஜன்னல், களுக்குத் தறை மசலுத்தாது போன்று இல்லே என்பதை றன. ஆணில் அவற்றிற்கான துள்ளீர்கள். ஆணில் ஒரு மொ துள்ள வீடுகளே நான் ப றது. உதாரண த்திற்கு கோமளவல்லியையும், வேல் நன் கண்டேன். வார்த்தை எழுத்து ஒன்றே. சித்ர எழுத் சென்பகவல்லி வேல்நம்பி நம்பியையும், செபைவல்லி கள் வேறுனது. ஆனுல் துக்களின் மூலமாக நான்

西山田即到 அமைப்புகளுக்கு விசேட முக் பட்டன. ஆணல் பின்னர் காவாக இருந்தாலும்

எது சிறந்த முறையாகும். இகன் அல்ல எனபே மக்கள் ந இலங் குறிக்கோளாக கொ படு தவதல்

623

ஏற்படுத்தப் சரி, குடிசைத் தொழில் இப்போது இயங்கி வரு காலப் போக்கில் கூட்டுறவு அவைகளுடைய திட்ட

முறைக்கு உகந்ததோ. எமது நாட்டு வளர்ச்சிக்குத் காரணமாகத்தான் தகுந்ததோ, எது எமது கை, இந்தியா போன்ற விவ எந்த அரசும் அவைக பொருளாதார முன்னேற்றத் சாய நாடுகளில் கூட்டுறகிற்கு பயன் திற்கும் அபிவிருத்திக்கும் அநிக முக்கியத்துவம் கொடுக் பொன்றும் இல்லே. இ சிறந்ததோ அதனே ஏற்றுக் கப்படுகின்றது. இலங்கையில் கூட்டுறவு இலங்கை மக்க கொள்கின்ரேம் என்ற கொள் முன்னர் எப்போதையும்விட எல்லாத்துறைகளிலும், கைக்கும் கோட்பாட்டிற்கும் இப்பொழுது அமைய கலப்புப் பொருளா தார (Mixed Economy) கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின் முறையைப் பின்பறறி வரு றது. கூட்டுறவின் ஆரம்பகா கின்ற நாடுகளிலும் கூட்டுற லத்தில் அதாவது 1911 ம் வை சிறந்த முறையாக ஏற் ஆண்டுமட்டில் முறையான வாத் தொழில்களிலும் றுக் கொண்டு அதன் மூலம் கட்டுப்பாடான கடன் வழங் தள்ளது.ஆகவேதான் மீலி அந்நாடுகளின் பொருளாதா குவதற்கே கூட்டுறவு நாணய இலாகாவாக இருந்தா ரத் திட்டங்கள் செயற் படுத் சங்கங்கள் தனி அமைச்சர்சளும் நியமிக் தப்பட்டு வருகின்றன.

கின்ற ஏனேய வர்த்தக அமைப் முறை பல வழிகளிலும் பல இட்டமிட்டும் எல்லா

ன்பதற்கு இதனேவிட சான்று தேவைப்ப இக்காலப் பெர் நினாநார் கட்டுறவு முறை லாக மகாளகையனராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு கடை ப்பிடிக்கப்பட்டு வரும் ஒரு முறையாகும். குறிப்பாக இரு

மாறுபட்ட, முற்றுக முரண் புக்களாகிய பங்குக் கம்பனி துறைகளிலும் பய்ன்படுத்தப் ளுக்கும் முடி பாகப் பட்ட பொருளாதாரக்கொள் (Partnership) கூட்டுப் பங்குக் பட்டு வருகின்றது. இரண் பட வேண்டுமாயின், செ கம்பனி (Joint Stock Comp டாம் உலக மகா யுத்தத்தின் ளாதாரம் அபிவிருத்தியம any) போன றடைவகள கைத போது பாவணேயாளர் பொ வேண்டுமாயின் கூட்டு தொழிற் துறையில்தான் ருட்கள் அனேவருக்கும் சம அமைப்புக்கள் மூலம நாடுகளாகிய ஐக்கிய அமெ தொழிற் சிறந்து விளங்குகின்றன. ஆக பாகக்கிடைக்கச் செய்வதற்கு தான் நாடுகளும் சோவியத் ரஷ் வே அவைசள் கைத்தொழி கூட்டுறவு அமைப்புக்கள் அர சார்ந்த விற்கும் அதனேச் சார்ந்தவை சினரால் நன்கு பயன்படுத் கொண்டுள்ளன. ஆகவே கட்கும் தான் பொருத்த தப்பட்டது. அது நன்று உவும் மக்க ேட்டுற்வாக கை மானதெனக் கருதப்படுகின் பயன்பட்டது. இன்றும் அர கொள்ளாவிடில் அவ் றது. இவை விவசாயத்திற் சாங்கத்தின் திட்டங்கள் நன் அமைந்த பின்னர்தான் . கும், சிறு கைத்தொழில், குடி ருகச் செயற்பட கூட்டுறவு சளுக்கு உதவி கொடுக்கப் சிறப்புத் தன்மையும் தெளி சைத் தொழல் ஆகியவற் அமைப்புக்கள் றிற்கும் சிறந்ததல்ல. ஆனுல் தால் கூட்டுறவு முறை விவசாயத் வருகின்றது. பொதுவாகக் திற்கும், **கைத்தொழி**லிற்கும் கூட்டுறவு அமைப்புக்கள் மக் றுத்த மட்டில் எந்தக் கொள் சிறு கைத்தொழிலிறகும் குடி களால் தங்கள் நன்மைக்காக சாய உதவிகளாய் இரு கையும் எமக்கு சண்டிப்பான சைத் தொழிலிற்கும், வர்த்த அமைக்கப்பட்டன. அவைக லும் சரி அவை கூட்(தல்ல, எது எமது நாட்டு கத்திற்கும்

அனேத்திற்குமே ளின் குறிக்கோள் இலாபம் அமைப்புக்கள்

நின்றவேற்றப்ப அரசாங்கத் என வலியுறுத்தப்படுகின் பயன்படுத்தப் ட்டு மேலும் கடன் வழங்கு மூலமா

தாய்மொழிமுலமே கல்வி புகட்ட

பொழிகளிடத்தில் எனக்கு மொழியனமப்பு, அறையில்' மொழிகளிடத்தில் அபார பிர்யபுண்டு. நான அநேக மொழுக்கோக் முயன்றுள்ளேன். இந்தைய மொழி அட்டவளேயில் 15 மொழிசள்ன் பெயர் இருக்கி றது. இப்மொழிகள் யாவற் நான கற்றுள் றையும் ளேன். இதைத்தவீர பார்சி, அரபு ஆகிய இரண்டு மொழி களேயும் நன்றுகக் கற்றுள் மொழியில் ளேன். அரபு பாபாவை பண்டிதர் என்றே கூறுகிறுர்கள். न न न न न न பாபா 'குரான்சாரம்' என்ற புத்தகத்தை எழுதியுள்ளார். ஜப்பானிய, சீன மொழிகளே யும் கற்க முயன்றுள்ளேன். ஜப்பானிய சகோதரர் ஒரு வர் என்னிடம் வந்கார். ஒரு

இக்காலப் பொருளா தார அமைப்பு முறையில் கூட்டுற

வருகின்ற நாடு

கருதப்படுகின்றது.

அடைய

காணமுடி

வும் சிறந்த ஓர் அமைப்பு என்பது பொதுவாக ஏற்றுக் கொளைப்பட்ட உண்மையா

கும். குறிப்பாகப் பொருளா தாரத்தல் முன்னேற்றம்

களில் கூட்டுறவு முறையில்

முடியும் எணத் திட்டவட்ட

ஆகவே தான் இந்நாடுகளில்

கூட்டுறவிற்கு அதிக முக்கிய

த்துவம் கொடுக்கப்படுவதை

தன்றது. இந்தியா போன்ற நாடுகளில் கூட்டுறவு முறை

யாகவும் சிறப்பாகவும் செயற்

படுவதைக் கவனிப்பதற்கா

கவே கூட்டுறவு அமைச்சு

(Ministry of Cooperation)

எனத் தனி அமைச்சுக்கள்

ஏற்படுத்தப்டட்டு, அதற்காகத்

கப்பட்டுள்ளனர். எனவே கூட்

ளது என்பதற்கு இதனேவிட

எல்லா நாட்டினராலும், எல்

வேறுபட்ட, ஒன்றுக்கொன்று

கைகளே கொண்டவர்கள்

நாம் எனக் கூறிக்கொள்கின்ற

ரிக்காவும், அதனேச் சேர்ந்த

அதனேச்

நாடுகளும் கூட்டுறவை ஒரு

சிறந்த வழியெனக் கொண்

டுள்ளன. இதனிலிருந்து கூட்

நெறவீன் பெறதுத் தன்மையும்

வாகின்றது. குறிப்பிடப்பட்ட

பொருளாதாரத்தைப் பொ

பட்டுமின்றி

முறை சிறந்ததோர்

இக்கால த்தில்

உணரப்பட்டுள்

அடைந்து

தான் அபிவிருத்தி

இன்று எம்மால்

முறையென

அதிகமாக

லாக்

யாவும்

வேறு சான்று

என்பது பாரத மொழிய

நமது மொழியமைப்பில் பெயர்ச்சொல்லுக்கு பின்னர் தான் வேற்று பை உருபு வருகி றது. ஆளுல ஆங்கிலமொழிய உருபு வருகிறது.

சித்திர சீனமொழி

அதற்கு சீன தேசத்து சகோ வந்திருந்தார். தார். சீன மொழி மிகச் சிக் றுக்கொண்டேன். கலான மொழி. அது சித்திர காரணத்தால் மாதம் வரை எனக்கு ஜப்பா மொழியாக இருப்பதே அதன் மொழியைக் சுற்பது எளிதாக அதிக மரியாதை உண்(

பரியாதை

நான் மொழிசளுக்காக அத்கமாக பாடுபட்டுளளேன். அவற்றின்மீது எனக்கு அளவு கடந்த கரியாதை உண்டு என்பதே இதன் பொருள். பைப்பில் பெயர்ச் சொலு ஆங்கிலத்தையும், பிரஞ்சு ஒரு வரை அனுப்பியத

இருக்கிறது.ஆகையால் பராண்டோ' மொழின றுக்கொள்ளவேண்டும் கூறிஞர். அதற்கு ஆ ஒருவுக் கிடைத் ஒல் முடிட எனக்கூற என்

யுகோஸ்லேவியா ஆ

வினேபா பாவே

மொழியையும் நான்சுற்றேன். பொழுது நான் பஞ்சாட் பின்னர் நான் சீன மொழி எனது பாத யாத்திரையில் திரை செய்து கொண் பை கற்க முயன்றேன். ஜெர்மனிய யுவதி ஒருவர் தேன். என்னுடைய ய தரர் ஒருவர் என்னிடம் வந் ஜெர்முனிய மொழியும் கற் இருபது ஆங்கில மும், பிரஞ்சும் கற்றிருந்ததின் கொண்டுவிட்டேன். எ

அவர்டம் ரையில் அவர் இருந் நாட்களல் ்எக்ஸ்பிராண்டோ' க மெர்மனிய எனக்க மொழிகளிட

ணிய

மொழிகளேக் கற்றுக் சிறப்பு.சித்திர எழுத்துக்களின் நன் கண்டேன். வார்த்தை எழுத்து ஒன்றே. சித்ர எழுத்

இருந்தது. ஒரு மாதத்திற்குள் ஏழு அந்நிய

கொடுத்தார். பாரதத்தில் காரணமாக அம்மொழியில் ஜெர்மானிய மொழியை கற் மொழிக**ோக் கற்**க நாகரி எழுத்துக்கள் பயன் ஆயிரத்து இருநூறு அடை றுக்கொண்டேன். இம்மூன்று வேண்டும் அடையாளங்களே மொழிகளின் அமைப்பும் ஒன் செல்கின்றனர். களே ஏற்றுக் கொள்ளுவார் கற்ற பின்னர்தான் மொழி முக இருக்கிறது. அதன்பின் ஒன்று கூறவிரும்புகி யாகள் எழுத்து இது கண்டும். டிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள் முடியும். புலியின் படத்தை போதும் என எண்ணினேன். வதற்கு உதவும் ஜன்னல் ளார்கள். ஜப்பானிய மொழி உங்களின் முன் வைத்தால் போதும் என எண்ணினேன். பதற்கு உதவும் ஜன்னல் துள்ளாகள். ஆணுல் ஒரு மைய் நியை நீங்கள் சுற்றுக்கொள் தசையைத்தான் பார்க்க

ஆங்கில த்தைப்

ல்ல. எனழே மக்கள் நலனே செய்தாற்றுன் அவை செம்மை றிக்கோள*்* கொண்ட யாகச் செயற்படுத்தப்படும் ந்த அரசம் அவைகளேப் என்**ப**த**ே மக்கள் அ**னேவரும், படு,துவதில் வியப் நாடுகள் அனேத்தும் ஏற்றுக் பான்றும் இல்லே. இன்று கொண்டுள்ளன. இன்று அதிக ட்டுறவு இலங்கை மக்களின் உணவு பயிரிடுக என்ற இயக் ல்லாத்துரைகளிலும், எல் கம் வெற்றி பெறுவதற்காக

ெலுயரத்தினம்

திருக்கோணமல் கூட்டுறவு பயிற்கிக் கலாசாலே விரிவுரையாளர்

த் தொழில்களிலும் புகுந் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதிய விவ வைகளுடைய திட்டங்கள் றன.

ள்ளது.ஆகிவதான் மீன்பிடி சாயக் கேடன் நெட்டம் வெற் லாகாவாக இருந்தாலும் றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட , குடிசைத் தொழில் இலா கூட்டு றவு அமைப்புக்கள் வாக இருந்தாலும் சரி, சிறந்த முறையில் உதவுகின்

்டமிட்டு மு எல்லா மக்க கூட்டுறவு அமைப்பின் விளக்கம்:-

> கூட்டுறவு என்பது புதி தாக ஏற்பட்டதல்ல. கூட்டு றவு என்ற சொல் நெடுங்கா

த்கும் முறையாகப் பயன் லத்திற்கு ரள்ளரவிடில் மப்புக்கள் மூலமாகச் அமைப்பாக ஏற்றுக்கொள்ளப் இக்காலத்தில்

வேண்டுமாயின், பொரு வழக்கிலிருந்து வந்திருக்கின் லும் தாரம் அபிவிருத்தியடைய றது. கூட்டுறவு முறையும் காரம் அபிவிருத்தியடைய றது. நிறைவேற்றப்படல் இயக்கத்தில் வழங்கப்படும் வதனே இன்றும் அநேக கிரா ன்டும் என்ற கருத்தைக் கூட்டுறவு என்ற சொல்முன் மங்களில் காணலாம். ஆகவே ாண்டுள்ளன. ஆகவேதான் பிருந்தே வழக்கிலிருந்து வரு தான் கூட்டுறவு என்பது கூடைட்டுற்வாக மைந்து கின்ற சொல்லின் கருத்தைக் எமக்குப் புதிதாக வந்த வழி அவ்வாறு கொண்டுதான் அமைகின்றது. யுமல் ல அவ்லது மைந்த பின்னர்தான் அவர் வழக்கிலிருந்து வந்த அதே நாட்டினரால் புகுத்தப்பட்ட க்கு உதவி கொடுக்கப்படும் சொல்லிற்கு புதிய மெருகு முறையுமன்ற. கூட்டு றவு எவலியுறுத்தப்படுகின்றது கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இத பழைய பானம்தான் ஆணை லும் கடன் வழங்குவதா னேப் பழையது என்று மக்கள் புதிய போத்தலில் போடப் லும் சரி அல்லது வேறு விவ இதுக்கித் தள்ளிவிடாது இருக் பட்டுள்ளது. புதிய போத்தல் கவும், இக்கால முறைக்கு நவீன பொருளாதார வர்த் ப உதவிகளாய் இருந்தா அமைந்துள்ள ஏனேய அமைப் தக முறைகளுக்கு ் சரி அவை கூட்டுறவு புகளுடன் இதுவும் ஓர் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

இயக்கம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

பார்பபோமாயின், வேட்டை துறை, பொதுத் துறை, யாடிய போது எல்லோரும் பங்குடமை, கூட்டுப் பங்குக் கூட்டம் கூட்டமாகவே ஓர் கம்பனி போன்றவைகளுக்கு இடத்திலிருந்து இடத்தற்குச் மந்தை மேய்த்தபோதும் விவ கப்பட்டுள்ளது. சாயம் செய்தபோதும் கூட் டம் கூட்டமாகவே வாழ்த் ஆராய்வதன் மூலம் கூட்டுற தனர். கடல் வாணிபத்தின் வின் உண்மையான கருத்துக் போதும் கூட்டமாகவே சென் களேயும் கொள்கைகளேயும் றனா. இப்படியாகச்செயற்ப எம்மால் புரிந்துகொள்ள முடி ட்ட காரணத்தால் தான் கொயும். அத்துடன் ஏனேய துறை கொள்ளேக் கூட்டத்துவரிட துத்துறை மிருந்தும் தங்களேத் தாங்களே விடவும், பங்குடமை கூட்டுப் காப்பாற்றிக் கொண்**டன**ர். பங்குக் கம்பனி ஆகியவற்றை தனித்துச் செயற்படின் கஷ் விடவும் கூட்டுறவு அமைப்பு டத்திற்கும் நஷ்டத்திற்கும் எவ்வாறு உள்ளாக நேரிடும் என்ற கார வும், சிறந்ததெனவும் அறிந்து ணத்தால் தான் இப்படி ஐக்கி கொள்ள முடியும். கூட்டுற யமாகவும் கூடடுறவாகவும் விற்கும் செயற்பட்டனர். காலப்போக் விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட் கில் இதே முறையில்தான் டுள்ளன. இவற்றுள் சிறந்த பின்னரும் மனிதர்கள் கூட்டு தெனக்கருதப்படுவது றவாக பல வேலேகளிலும் கல்வேட் அவர்களால் கொ துறைகளிலும் ஈடுபட்டனர். டுக்கப்பட்ட அருவி வெட்டின் போது ஒவ் வொரு கிராமத்திலும் ஒவ் வொரு பகுதியில் உள்ளவர் தமது அருவி வெட்டுவார்கள். இப் படியாக எல்லோரும் சேர்ந்து முன்னரிருந்தே எல்லோருடைய வயல்களி வெட்டுவதினல் தான் ஆராய்வோம். அருவி வெட்ட முடிந்தது. ண்டுமாயின் கூட்டுறவு புதிதாக ஏற்பட்ட மூறை இது போன்ற பல வேலேக மப்புக்கன் மூலமாசத் யல்ல. இப்போது கூட்டுரவு னிலும் பலர் சேர்ந்து செய் மேலும் எந்த

படவும்தான், நவீன முறைக முறையும் ஏற்றுக் கொண்ட ளுக்கு அமையக் கூட்டுறவு தாகக் கருதப்பட வேண்டு இயக்கம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. மாயின் அதற்கு ஒரு வினக் கம் (definition) ஆதிகாலத்தில் மனிதர்கள் எப்படியாகப் பொருளாதா வாழ்ந்த சரித்திரத்தைப் ரம், வர்த்தகம், தனியார் பிறிதோர் உண்டோ அதே போல் கூட்டு சென்றனர். றவிற்கும் விளக்கம் அமைக்

> விளக்கத்தை இந்த மிருகங்களி _ மிருந்தும் களாகிய தனியார்துறை,பொ போன்றவற்றை வேறுபட்டதென பலரால் பல விளக்க

் மக்கள் தாமாக விரும்பி பொருளாதாரத்தை கள் அனேவரும் சேர்ந்தே ஒவ் விருத்தி செய்ய மனிதர் என்ற வொருவருடைய வயலிலும் அடிப்படையில் சமத்துவமாக ஒத்துழைக்கும் ஓர் அமைப்பு' அடங்கியுள்ள இதனில் ஒவ்வொன்றுக

கருத்துக்களே

(1) மக்கள் தாமாக விரும் பிச் சேர்தல்.

பொருளாதா (2) 多四多 ரத்தை விருத்தி செய்வ 多ற்க

(3) மனிதர் என்ற அடிப்ப டையில் சோதல்

(4) சமத்துவமாக ஒத்து ழைத்தல்

(5) ஓா அமைப்பு (தொடரும்)

சேமிப்ப

கமும் சிக்கனத்தை வளர்ப்ப மாதாந்தமாக ஒரு சிறு தொ தற்கு சேமிப்புத் திட்டங்கள் கையை மாதாந்தக் கூட்டங் வகுக்கவேண்டியது அவகியம். களுக்கு வரும்பொழுது வைப் சேமிப்பதனுல் ஒவ்வொரு அங்கத்**தவ**னுக்கு கூடிய ஒழுங்குகளே அனுச மட்டுமல்ல, அவன் அங்கத ரித்து வந்தன. துவம் பெற்றிருக்கும் சங்கத் துக்கு மட்டுமல்ல, அவன் ளாதார செல்வத்தை தேடிச் கொள்கின்றுன்.

முதாதையோர் சிட்டுக்கள் வேக் கொண்டு நடரத்துதல்" மூலமாக, உண்டியல்கள் மூல அங்கத்தவர் மத்தியில் சிக்க மாக, கைமாறறுக்கடன் என்னத்தை வளர்ப்பதற்காக எல் கொடுக்கும் மூலமாக, பிடிய கொரும் கூடியிருக்கும் ஒரு ரிசி போட்டுவைக்கும் மூல மாகச் சேமித்தார்கள்.

''கூட்டுறவாளன்''

கைத் அதா ழில் களி லும், மாகஒவ்வொரு போகவிளவி சிறு வியாபாரத்திலும், ஈடு படுபவர்கள் சேமிப்பது மிகவும அரிது. அரசாங்கமும், தபாற் கந்தோர் சேமிப்பு முறைகளே யும், சேமிப்புப் பத்திரங்கள் வாங்கும் முறைகளேயும், காப் கும் சங்கத்தில் வைப்புப்பணக் புறு இ செய்யும் இட்டமுறை களையும், அனுசரித்துப் பொது மக்கள வாழ்வதற்கு வழிவகுத் பந்தப்பகுதியால், கூலித்தொ

ஒருவர் ஏன் மிச்சம்பிடிக்க வேண்டும்? துன்பம், பிணி வரும்பொழுது பாதுகாக்க, தனது வயோதிபகாலத்துக்கு அணேகட்ட, உபயோகிக்கும சக்தி, குன்றிப்போகும் காலங் களில் தளராமல் பாதுகாக்க தனது குடும்பத்தில் ஏற்படக் கூடிய வைபவங்களே எதிர் நோக்கிச் சேமிப்பது வழக்கம்.

றவு இயக்கத்தின் அத்திவா கத்துக்குக் கூறிவிடலாம். ஆரம்ப காலத்தில், கூட்டு ரமாகிய நாணய சங்கங்

எத்த ஒரு கூட்டுறவுச் சங் கள், அங்கத்தவர் மத்தியில் தனிப்பட்ட புப்பணக்கணக்கில்

கிராமத்தில் இடம் பெற்ற

ப. நோ. கூ. சங்கத்தின் பிறந்த நாட்டிற்கே பொரு முக்கிய தொழில் அது செய் யும் ஐந்து தொழில்களில் ''சிக்கனத்தை வளர்ப்பதற் புராதன காலங்களில் நம் காகச் சேமிப்புத்திட்டங்க பொதுக்கூட்டத்தில் ஏதாவ தொரு சிறு அளவிற்கு ஒவ் வொரு அங்கத்தவனுடைய நிலேமைக்கேற்றவாறு மிச்சம் பிடிக்கக்கூடிய திட்டமொன்று கிழுஷிகத்திலும், குடிசைக் உருவாகவேண்டும். உதாரண லும் தான் கொடுக்கும் ஒவ் வொரு புசல் நெல்லுக்குப் பெறுந்தொகையில் ஒரு சிறு தொகையை, அதாவது 25 சதத்திலிருந்து 1 ரூபா வரைக் கணக்கில் கட்டி விடக்கூடிய திட்டமாக இருக்கலாம். ஒப் ழில் செய்து வாழ்க்கையை நடாத்தும் அங்கத்தவன், தான்சங்கத்திலிருந்து னம் பெறும் வேளேகளில் ஒரு சிறு தொகையை வைப்புப் பணமாகக் கட்டலாம். அது போலவே பண்டசாவேப் பிரி வில், பெறுகின்ற கொள்வன வுக்கேற்ற தள்ளுபடியையும் தனது சேமிப்புப் பணக்கணக் 易的 மாற்றிவிடும்படி ஒவ் வோர் அங்கத்தவனும் சங்

(தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

யுகோஸ்லேவியா ஆசிரியர்

பாவே

ாழுது நோன் பஞ்சாப் யாத் ரை செய்து கொண்டிருந் ன். என்னுடைய யாத்தி ாயில் அவர் இருந்தார். 5பது நரட்களல் க்ஸ்**பி**ராண்டோ' கற்றுக் ாண்டுவிட்டேன். எனவே ரக்கு மொழிகளிடத்தில் கை மேரியாகை உண்டு.

த அந்நிய ாழிகளேக் கற்க **ண்டும்**

ஆங்கிலத்தைப் பற்றி று கூறவிரும்புகிறேன் கிலக் கல்வி இல்லேயெ கல்வி பூர்த்தியடை மல் இருந்து விடும், ஏனெ அது உலகத்தை பார்ப் ற்கு உதவும் ஜன்னல் என நகர் கூறுகின்றனர். இதை ா ஏற்றுக்கொள்கிறேன். றல் ஒரே ஜன்னல், வைத் ள வீடுகள் நான் பார்த் க்கிறேன். அவர்கள் ஒரே சமைத்தான் பார்க்க முடி நான்கு திசைகளேயும் க்க முடியாது. அதைப்

ருக்கிறது.ஆகையால் எக்ஸ் போன்று பாரதத்தில் ஒரே ராண்டோ' மொழியை கற் ஜன்னவே வைத்தீர்களானுல் க்கொள்ளவேண்டும் எனக் உலகின் ஒரே பகுதியைத்தான் றிஞர். அதற்கு ஆசிரியர் பார்க்க இயறுமேயல்லாது நடைத்தல் கற்க எல்லா பகுதியையும் பார்க்க டினேக்கூற்குள். இயலாது.

எனவே குறைந்தபட்சம் ஐரோப்பாவிற்கு, சீனம், ஜப் மொழியை கற்றுக் கொடுப் பானி ஆகிய மொழிகள் (கொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

தூர கிழக்கிற்கு ஈரானிலி ருந்து சிரியா வரையிலுள்ள பாகத்திற்கு அரபி ஆகிய ஏழு ஜனனல்கள் வேண்டும். அப்பாழுது தான் உங்களது பணி சரிவர நடக்கும். அப் படியில்லாமல் ஒரே ஜன்னல் வைத்தால் ஒரு பாகத்தைப் பார்க்க இயலுமேயல்லாது உலகம் முலுவதையும் சரியா கப் பார்க்க இயலாது.

நமது நாட்டில் ஆங்கிலம் ஏழு ஜன்னல்கள் வைக்க கற்றுக் கொடுப்பறற்கான ர வரை அனுப்பியது. அப் வேண்டும், ஆங்கிலம். வசதிகள் நன்றுக இருக்கின் பிரஞ்சு, ஜெர்மன், ரஷியன் றன. எனவே ஆங்கலம் கற் ஆகிய நான்கு மொழிகள் றுக் கொடுப்பவாகள், மற்ற

துணேயாகும்

—மா. பா. குருசாமி, எம், ஏ.—

கூட்டாய்ச் சேர்ந்து உழைத்திடுவோம் கோடி நன்மை பெற்றிடுவோம் வாட்டும் வறுமை தொலேத்திடுவோம் வாழ்க்கை வளங்கள் பெருக்கிடுவோம்!

என்ன தொழிலேச் செய்தாலும் இணேதல் பலமாய் அமைந்துவிடும் பின்னி வைத்த நார்தானே பெரிய கயிருய் உருவாகும்!

சின்னச் சின்ன துளிசேர திறப்பாய் வெள்ளம் ஓடுதல்போல் எண்ணச் சிறிய பணம்கூட்ட இயங்கும் பெரிய சங்கங்கள்!

தனித்து நிற்கும் மரமென்றும் தழைத்து தோப்பாய் மாருது இனிதாய் மரங்கள் வளர்ந்திட்டால் எழிலாய்த் தோப்பாய் காட்சிதரும்!

எங்கே நாமும் இருந்தாலும் ஏற்றம் பெறவே கூட்டுறவை தங்கம் போலப் போற்றிடுவோம் தமிழ்போல் அதுவும் துணேயாகும்!

உங்கள் உருகோக்கிழங்குப் பயிர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க பாவியுங்கள்

> செல் கம்பனியாரின் சிறந்த தயாரிப்பான

என்றெக்ஸ்

இஃப்பகுதியைத் தாக்கும் பூச்சி புழுக்களுக்கு.

கிழங்கைத் தாக்கும் அல்டிறெக்ஸ் நிலப்பூச்சி புழுக்களேக் கொல்லும்

வடபகுதி விவசாய உற்பத்தியாளர் கூட்டுறவுச் சமாசம்

111, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

சங்கங்களுக்கு விசேட சலுகைகள் உள்.

தந்தி: அப்பீஸ்

தொலேபேசி: 504

தாய்மொழி...

பவர்கள் குறைவாகக் கிடைப் பார்கள் என்பதை நான் ஏற் றுக்கொள்கிறேன். ஆ **ன** ல் இந்த ஏழு மொழிகளிலும் நல்ல பயிற்சி இருக்க வேண் டும், அப்பொழுதுதான் பார தத்தின் பணி நன்றுக நடக் கும். இல்லேயெனில் பாரதத் இற்கு ஆபத்தே.

நாம் எட்டு ஆண்டு கல்வி குழைந்தைகளுக்கு கொடுப்போமானல் எட்டு ஆண்டுகளுக்குள் ஆங்கிலம், ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகளேக் கற்பிப்பது வீணு கும். அதற்கு அவசியமும் இல்லே ஏனெனில் அவர்கள் எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் னர் கல்வியில் தேர்வு பெற்று செல்லு விவசாயத்திற்கு வார்கள். அல்லது அங்கத்தவர் களின் தொழில்களுக்குச் செல் லுவார்கள். ஆகவே அவர்க ளின்மீது இத்தனே மொழிக ளேச் சுமத்துவது சரியல்ல.

சமஸ்கிருதத்தின் சிறப்பு கற்றுக்கொள்ளும் வரிந்தி மாணவருக்கு சமஸ்கிருதத் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். சமஸ்கிருத வார்த் தையமைப்பு நமது மொழிகள் யாவற்றிற்கும் ஆகாரமான அந்த அமைப்பை கற் றுக்கொடுக்க வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக யோக். உத்யோக், சம்யோக், பிர யோக், வியோக், அபியோக். பிரதியோக் இந்த எல்லா வார்த்தைகளும் 'யோக' என்பதிலிருந்து தோன்றியது. பின்னர் யோக்ய அயோக்ய உரிச்சொற்களும் இதிலிருந்து தோன்றியவை. 'யுஜ்' என்ற வினேப் பகுதியி லிருந்து குறைந்தபட்சம் 400

ஹிந்தி வார்த்தைகள் உப யோகிக்கப்படுகின்றன. இவை சமஸ்கிருதம் என கருதப்படு கின்றன.

தகப்பன் சொத்து மகனு க்கு கிடைக்கிறது. சமஸ்கிரு தமின்றி ஹிந்தி அறிவு குறை பட்டதாகவே இருக்கும். எல்லாக் கருத்துக்களேயும் விளக்குவதற்கு ஹிந்தி பயன் படாது. எனவே சமஸ்கிரு தத்தின் அமைப்பு கற்றுக் கொடுக்கவேண்டியது அவசிய மாகும். ஒரே வினப்பகுதியி விருந்து இத்தனே சொற்கள் அமைகின்றன என்றுல் அச் சொற்கள் யாவும் உங்களது செல்வமாகும். எனவே சமஸ் கிருதத்தின் சொல்லமைப்பை கற்பது ஹிந்தி கற்றுக்கொள் வதின் ஒரு பகுதியாக இருக்க வேண்டும்.

கவிஞர்களின் பணி

வங்காளிகள் தங்கள து மொழியில் மூன்று 'ஸ'க்கள் இருப்பதாகக் கூறுகிருர்கள், இந்த மூன்று உச்சரிப்புக்களி லும் எத்தகைய வேறுபாடும் இல்லே. மிகப்பெரிய கவிஞர் கள் தோன்றினர்கள். ஆனுல் அவர்களின் வேலே மொழி கற்பிப்பதல்ல, அறநெறியைக் கொடுப்பதாகவே கற்றுக் இ ந்தது. அவர்கள் மக்கள் உபயோகித்த உச்சரிப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு கவி தைகள் இயற்றிஞர்கள் எழு தியது யாவும் சமஸ்கிருத்த துடன் ஒத்திருக்கிறது. கவி ரவீந்திரநாத் டாகூரின் மொழியைப் பற்றி என்ன கூறுவது?

கவி ரவீந்திரநாத் டாகூ ரின் மொழியில் அதிகமான சமஸ்கிருத பதங்கள் இருக்

Азатига Сепада Ариига агразра வலி. மேற்கு. ப. நோ. கூ. ச. சமாசம் (வளவுள்ளது) தொலேபேசி: 525, மானிப்பாய். முகவரி: சங்காண.

🧩 உள்ளவேன்டிய உணவுப்பொருள்கள் * உடுக்கத் தேவையான துணிவகைகள் * Asia almoigo Gurgarat

வேறென்ன வேண்டும்?

"அல்கன்" சீனியர் யூனியர் மண்ணெய் பம்புகள், "சீரே" யேமன் எலக்றிக் பம்புகள்

அணேத்துக்கும் உப உறுப்புக்கள் ஆனேமார்க் "அஸ்பெஸ்ரோஸ்" அதிக பலமிக்க பராக்கிரமா ஒடுகள் அல்கத்தீன் எஸ்லோன் பைப்புவகை

வேடி மருந்துப் பொருட்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு லொறி மூலம் பொருளேற்றி இறக்கும் வசதியம் எப்போதும் செய்து தரப்படும்.

விரும்புவோர் கேரிலோ, தொல்லபேசி மூலமோ, கடித மூலமோ தொடர்பு கொள்ளவும்,

இது உங்களுடைய ஸ்தாபனம்.

அடம்பன் கணவிழாவும் பொருட்காட்சியும்

GLD worsin 17, 18, 19-in திகநிகளில் மன்னுர் பிரதேச கலாமன்றத்தினுல் விவசாய இலாக்காவின் உதவியுடன் மாதோட்டத்திலே எடுக்கப் பட்ட கலேவிழாவும் பொருட் காட்சியும் கடந்த மூன்று வரு டங்களில் மன்னுர் பிரதேசத் கலேவளர்ச்சியையும், தொழில் வளர்ச்சியையும் நன்கு புலப்படுக்தியுள்ளது. இம்மூன்று நாட்களும் கிறு சிராமமாகிய அடம்பன் பெரும் நகர**மா**கக் காட்சி யளித்தது. விவசாய இலாகா காண்போர் மனதை ஈர்க்கும் வண்ணம் நடாத்திய பொருட் காட்சி எமது நாட்டின் விவ சாய வளர்ச்சியையும், அதை மேலும் வளர்க்கச் செய்ய வேண்டியவற்றையும் மக்கள் மனதில் பதியும் வண்ணம் எடுத்துக்காட்டியது.

மன்ஞர் மாவட்டத்தில் முதன் முறையாக இவ்விழா விலேதான் விஞ்ஞானப் பொ ருட்காட்சி ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. இக்காட்சி மன் ஞர் மாவட்ட மாணவ சமு தாயத்திடையே விஞ்ஞானத் தில் ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்தி யுள்ளது. இதற்கு மன்னர் பிரதேசக் கல்லூரிகள் கொ ணர்ந்த காட்சிப்பொருள்கள் அவர்களின் ஆர்வத்தை நன்கு அரசாங்கத்தின் திண்ணர் திணேக்களங்களும் சிறப்புச் செய்கன. இத்துடன் தனியார் ஸ்தாபனங்கள் தங் கள் பொருள்களே பெருமள வில் கொணர்ந்து விழாவின் அழகிற்கு மெருகேற்றினர்.

கௌரவ மந்திரி திரு. எம். டீ. எச். ஜெயவர்த்தனுவும், மன்ஞர் பாராளுமன்ற அங்கத் தினர் திரு. வி. ஏ. அழகக் கோனும் முதல்நாள் கலே நிகழ்ச்சிகளே த் தொடக்கி வைத்தனர். அன்றைய நிகழ் ச்சிகள் கல்லூரி மாணவ மாணவியர்க்கென ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. கடந்த இரண்டு வருடங்களிலும்பார்க்க இவ் வருடம் அவர்களின் நிகழ்ச்சி கள் தரம் வாய்ந்தவையாக உயர்ந்திருந்**தன**. அன்று வாம கேவபுரம் மாதர் சங்கம் வீர விஜனின் வெற்றி என்னும் நாடகத்தையும், மன்ஞர் மதி ஒளி நாடகமன்றம் முன்னேடி என்னும் நாடகத்தையும் அரங்கேற்றினர், இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகளில் கௌரவ மந்திரி திரு. பிலிப் குணவர்த்

கின்றன. நமது மொழிகள் யாவற்றிலும் சமஸ்கிருத பதங்கள் இருக்கின்றன.

தாய்மொழியில் கல்வி தாய்மொழியில் கல்வி கற்பிப்பதா வேண்டாமா என்ற கேள்வி யெழுகிறது. இது மிகச் சிறப்பான விஷ யம், இதில் இரண்டு வித அபிப்பிராயங்கள் இருக்கக் கூடாது. கழுதைக் குட்டியி டம் உனக்கு கழுதையின் மொழியில் கல்வி புகட்டு வதா? அல்லது சிங்கத்தின் மொழியில் கல்வி புகட்டு வதா எனக் கேட்டால் சிங் கத்தின் மொழி எவ்வளவு சிறப்பாக இருந்தாலும் சரி, எனக்கு கழுதையின் மொழி தான் நன்முகப் புரியும் என கழுதைக் குட்டி கூறும். மனித இதயத்தை தொடு கின்ற மொழியே தாய்மொழி. அதன் முல்மே கல்வி புகட் டப்பட வேண்டும்.

ஆசிரியருக்குக் கடிதம்

மாவட்ட சபைகள் என்?

தவேப்பில் மேற்குறித்த 1.6.68 ல் வெளிவந்த Cooper ator ரும், கூட்டுறவும் முறை யே ஆங்கிலத்திலும் தமிழி லும் வெளியிட்ட ஆசிரியர் தலேயங்கம் தமிழ் இனத்திற்கு தக்கமுறையில் வழிகாட்டுப வையாய் அமைகின்றன இலங் கையில் ஏனேய செய்தி இதழ் மாவட்டசபைபற்றி குதர்க்க வாதத்தில் இறங்கி இருக்கையில் உங்கள் ஆசிரியர் தவேயங்கம் இருளில் ஒளியாக அமைகிறது. — ஈழவேந்தன்

கொழும்பு

சர் திரு. எம். டி. பண்டா, பதில் பொலிஸ் அதிபர் திரு. டபின்யூ. பி. ஏ. பர்னுன்டோ ஆகியோர் பிரதம அதிதிக ளாய் கலந்துகொண்டனர். உணவு அமைச்சர் மன்னுரில் ஏர்மன்னர்களுடன் ஊர்வல மாக கவேவிழாத் திடலுக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். ஏர்மன்னர்களே கௌரவிக்கும் நிகழ்ச்சியுடன் விழா ஆரம்ப மாகியது. அதன்பின் மன்னுர் சரித்திரத்தைப் மாவட்ட பின்ன எனியாகக்கொண் ந திரு. ''கரவைகிழான்'' (க. கந்த சாமி) அவர்களால் எழுதப் பட்ட வரலாற்று நாடக நூல் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்

பின்பு மன்னர் மாவட்டத் தில் சிறந்ததெனத் தெரிந் தெடுக்கப்பட்ட ஆறு நாடகங் கள் மேடையேறின். கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாகக் கலே விழாக் கொண்டாடிக் கலே வளர்த்ததின் பயனே இரண் டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகளில் பாவரும் கண்டனர். அன்று அரங்கேற்றப்பட்ட நாடகங் களில் முத்தமிழ் கலாமன்றத் தின் கல்சுமந்தகாவலர் வங்

தனு, கௌரவ உணவு அமைச் காவே வளர்கவே மன்றத்தின் பாஞ்சாலி ஆகிய நடகங்கள் சிறத் தவையெனத் தேர்ந்தெடு க்கப்பட்டது. 2-வது, 3-வது இடங்களே வளர்கல் மன்றத் தின் பாதுகையும் மன்னுர் சனசமூக நிலேயத்தின் வீரத் திலகத்தையும் தேர்ந்தெடுத்த னர். அன்று கிட்டத்தட்ட பதினேயாயிரம் மக்கள் திரண்டு வந்து மன்னர் மக்களின் கலே யார்வத்தை நன்கு எடுத்துக் காட்டினர்.

> மூன்றுவது நாள் நிகழ்ச்சி கட்கு இலங்கையின் மற்றைய பாகங்களிலிருந்து புகழ்பெற்ற கலேஞர்களின் கலேவிருந்தை மன்ஞர் மாவட்ட மக்கள் இர சிக்கும்வண்ணம் ஏற்பாடு செய் தமை போற்றற்குரியதாகும்.

> இரண்டாவது நி+ழ்ச்சியாக சிங்கள நாடக உலகில் பெரும் புகழ் ஏற்படுத்திய ஹுணு வட்டய கத்தாவ (கண்ணும்பு வட்டத்தின் கதை) இரு. ஹென்றி சேஞ குழுவினரால் அரங்கேற்றப்பட்டது. மூன்று வதாக வடமோடி நடையில் ஆடப்பட்ட வாலிவதை என் னும் நாட்டுக்கத்தை கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் அரங்கேற்றினர்.

—எம். கணேசசுந்தரம்

5 கோடி ருபாவிற்கு மேல் கடன் வழங்கப்பட்டது

கூடந்த செப்டம்பர் மாதம் புதிய விவசாயக்கடன் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தபின்பு யாழ்ப்பாண கூட்டுறவு மாகாண வங்கி இதுவரை கமக்காரர்களுக்கு ஏறக்குறைய ஐந்தரைக்கோடிருபாவை கடஞக வழங்கியுள்ளது.

இவ்வங்கி 30-4-68 வரை நெற் செய்கைக்கு மாத்திரம் மூன்றரைக்கோடி ரூபாவை அளித்துள்ளது. உபஉணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்கெண 2,110,453/– வழங்கப்பட்டுள்ளது. வழங்கப்பட்ட கடன் விபரங்கள் வருமாறு;

30-4-68 along வழங்கப்பட்ட கடன்: அறவிடப்பட்ட கடன்: நெல் **95. 3,368,424-00** 西. 872,102-00 மின்காய் ., 658,426-00 24,186-00 ,, 1,244,186-00 வெங்காயம் 568,950-00 உருளேக்கிழங்கு ,, 207,841-00 125,803-00 ,, 1,591,041-00 மொத்தம்; ,, 5,478,877-00

Сғийіц....

[11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

கிராமிய வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய வைபவங்களில் டாம்பீகச் செலவுகளேச் செய் யாமல் இருப்பதற்கு அவர்கட் குப் போதிக்கவேண்டும். அது மட்டுமல்ல, மதுவிலக்குத் திட் டங்களேயும் உருவாக்கி, அங் செம்மையாக கத்தவர்கள் வாழ்வதற்குக் கூட்டுறவுச் சங் கங்கள் முயற்சிக்கவேண்டும். அறுவடைக்காலங்களில் அறு வடை முடிந்ததும், ஒரு சேமிப்பு வாரமும் ஒ வ வொரு ப. நோ. கூ. சங்கமும் கிராமத்தில் நடத்தலாம்: நிலச்சொந்தக்காரனுக இருந்

தாலென்ன, குத்தகை விவ சாயியாக இநந்தாலெ**ன்ன,** குடிசைக் கைத்தொழிலா**ன** ஞ்சு இருந்தாலென்ன, கடற் ெழுவாளகை ெறுழிலாளஞக இருந்தா லென்ன, கூலித் தொழில் செய்யும் அங்கத் தவனு க இருந் தாவென்ன, சேமிப்பதற்குப் பழகுவதுடன், வருவாய்க் கேற்ற செலவு செய்யவும் பழகிற்கொள்வது, தனக்கும் நாட்டிற்கும் செய் யும் பெருஞ் சேவையாகும்.

சேமித்தால் தன்மானத் துடன் வாழலாம். தன்னம்பிக் கையுடன் வர்ழலாம். கடன் பெருமல் வாழலாம். சுயாதீ னத்துடன் வாழலாம். அடி மைத்தனமின்றி வாழலாம்.

நீலசோப் பார்சோப்

பட்டு, பருத்தி, கைலோன், ரெர்வின் துணி வகைகளே யும் பிரகாசமாகச் சலவை செய்கிறது. எப்பொழுதும் யில்க்வைற் நீலசோப்--பார்சோப் பாவியுங்கள்.

வடபகுதி ஐக்கிய மோற்பார்வைச் சபைக்காக யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவு அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.